

ဦးလှခင် (ဆန်းညွန့်ဦး) သည်
လူကြီးလူငယ်အရွယ်မရွေးဖတ်ရှုနိုင်ကြရန်
ခေတ်သုံးစကားပြေဖြင့်ရေးသားစီစဉ်အပ်သော

ငါ့ရဲ့ငါ့ဆယ်

နိပါတ်တော်

လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုများ

အမှတ်

?

ဘုရားအလောင်း ပညာရှိများအကြောင်း

နှင့်

အခွဲအလမ်းကြီးသူများ

ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း (၁၈) ပုဒ်

(တတိယအကြိမ်)

သက်သာစာစဉ် အမှတ် (၇)

ဦးလှခင် (ဆန်းညွန့်ဦး) စီစဉ်သော

ခေတ် သုံး စကား ပြေ

ငါးရုငါးဆယ်

နိပါတ်တော်

လက်ရွေးစင် ဝတ္ထုများ

ဘုရားလောင်း ပညာရှိများ အကြောင်း နှင့်

အခွဲအလမ်းကြီးသူများအကြောင်း

(ဇာတ်တော်ပေါင် ၁၈ ပုဒ်)

ပြည်လုံးကျွတ် ဖြန့်ချိရေး

ဒေါ်အေးတင်နှင့်သားများ

စကြာအေးစာပေ

အမှတ် ၂၂၄-၃၈ လမ်း၊

ရန်ကုန်မြို့။

တင်တင်အေး

ပိဋကတ်စာပေ ဖြန့်ချိရေးဌာန

အမှတ် ၁၄၊ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီး

တောင်ဘက်ဈေးတော်ရုံ

ရန်ကုန်မြို့။

- 1 (ဗဟိယအကြိမ်)

- * စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၃၁/၉၂ (၅)
- * မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၇၀၉/၉၂ (၆)
- * ၁၉၉၂-ခုနှစ်၊ ဇွန်လ
- * အုပ်ဓါ - ၁၀၀၀
- * တန်ဖိုး - -ကျပ်

* အဖုံးရိုက်—ဦးထွန်းလှ (၀၂၅၉၅)
 အောင်နေဝင်းပုံနှိပ်တိုက်
 အမှတ် ၁၄၂၊ ၃၄ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

* ထုတ်ဝေသူ ဒေါ်စိန်စိန် (ခ) ဒေါ်တင်တင်အေး
 (၀၂၀၃၃)
 တင်တင်အေး၊ ပိဋကတ်စာပေ၊ အမှတ် ၁၄
 ရွှေတိဂုံဘုရားဈေးတော်ရုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။

* ပုံနှိပ်သူ -ဒေါ်ခင်စီ (၀၁၄၈၀)
 မေတ္တာမိုး ပုံနှိပ်တိုက်၊
 အမှတ် ၂၂၊ ဓမ္မဝိဟာရလမ်း၊
 ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

မာတိကာ

အခန်း (၁) ဘုရားလောင်းပညာရှိများအကြောင်း (၁၈)ပုဒ် မှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	
	ပဏာမနှင့် ဂါရဝ	၆
	အာသီသ (နိဒါန်း)	၇
	မှိုငြိမ်းပြုကျမ်းများ	၈
၁။	ဇာ ၁။ အပဏ္ဏကဇာတ် ဆရာမှားလျှင် ဒုက္ခများလိမ့် ဝတ္ထု ခေါင်းဆောင်မှုမှား၍ ဘီလူးစားခံခဲ့ရသောဇာတ်။	၉
၂။	ဇာ ၂။ ဝဏ္ဏပထဇာတ် ခေါင်းဆောင်ချက် မှန်ငြားလည်း ကြီးစား ကြပါဦးမှ ဝတ္ထု။ သဲကန္တာရအလယ် မျက်စိလည်သည့် လှည်းသားငါးရာ အသက်ကယ်တင်ခဲ့သည့် ပညာရှိနှင့် လုံ့လရှင်တို့၏ဇာတ်။	၁၈
၃။	ဇာ ၂၂။ ကုတ္တုရဇာတ် တစ်မျိုးသားလုံးအတွက် စွန့်စားသော ခေါင်းဆောင်ဝတ္ထု။ ဘုရားလောင်း ခွေးမင်း အသက်စွန့်၍ ဆောင်ရွက်ချက်ကြောင့် တစ်မျိုးသားလုံး အသက်ချမ်းသာခွင့် ရကြသောဇာတ်။	၂၁
၄။	ဇာ ၅၄။ ကိံဖလဇာတ် ဘေးကင်းစေရေး လမ်းညွှန်ပေးသောဝတ္ထု ပညာရှိကို ဆည်းကပ်မိ၍ အသက်ဘေးမှ လွတ်သူများဇာတ်။	၂၆

မာတိကာ

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၅။	ဇာ ၈၂။ ကိပ်က္ကဇာတ် အဆိပ်သီး ငါးလုံးဝတ္ထု။ မဆင်မခြင် စားကြ၍ မှားရသူများဇာတ်။	၂၉
၆။	ဇာ ၃၆၆။ ဂုဗ္ဗိကဇာတ် အဆိပ်ခတ်ထားသော အစားအစာများဝတ္ထု။ ကာမဂုဏ် ငါးပါးနှင့် နှိုင်းယှဉ်ဟောကြား သော ဇာတ်။	၃၀
၇။	ဇာ ၂၆၀။ ဒူတဇာတ် ဝမ်းတစ်ထွာ၏ တမန်ဝတ္ထု။ .တစ်သိန်းတန် ထမင်းပွဲကို အသက်စွန့်၍ စားလိုသောသူတစ်ဦး ဇာတ်။	
၈။	ဇာ ၈၄။ အတ္တဿဒ္ဓါရဇာတ်။ ကြီးပွားကြောင်း တရား (၆) ပါး ဝတ္ထု။ ခုနစ်နှစ်သားအရွယ်ကလေး၏ အမေးဇာတ်။	၃၆
၉။	ဇာ ၂၃၈။ ဧကပဒဇာတ် ပညာရှိ၏ စကားတစ်လုံးဝတ္ထု။ ကြီးပွားကြောင်း စကားတစ်လုံး၏ဇာတ်။	၃၇
၁၀။	ဇာ ၄၅၄။ ဃဒုပဏ္ဍိတဇာတ် ကောင်းကင်ပျံမြို့ ဝတ္ထု။ သားသေသည့် နောင်တော်မင်း၏သာဓကကို တရားပြသည့်ဇာတ်။	၃၈
၁၁။	ဇာ ၉၆။ တေလပတ္တဇာတ် ပညာဉာဏ်ရောင်ဖြင့် ရန်အောင်သည့် မင်းသားဝတ္ထု။ အာရုံငါးပါးကို ကျော်လွှားရန် သတိမြဲ၍ နန်းစံရသော မင်းသားဇာတ်။	၅၅

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁၂။	ဇာ ၃၉၆။ ကုက္ကုဇာတ် ပညာရှိကို ဆည်းကပ်မှ သတိတရားရဝတ္ထု။ မေ့လျော့နေသော သတိကို ပညာက ညွှန်ပြသောဇာတ်။	၆၅
၁၃။	ဇာ ၃၈၇။ သုစိဇာတ် ထူးဆန်းသောအပ်ကလေးဝတ္ထု။ ဘုရားအလောင်း ပညာရှိ၏ လက်စွမ်းဇာတ်။	၆၈
၁၄။	ဇာ ၅၁၈။ အဋ္ဌသဒ္ဓဇာတ် သန်းခေါင်ယံမှ အသံကြီး ရှစ်မျိုးဝတ္ထု။ ယဇ်နတ်ပူဇော်မှုကို ပညာပေးသောဇာတ်။	၇၄
၁။	အခန်း (၂) အစွဲအလန်းကြီးသူများအကြောင်း	
၁။	ဇာ ၄၉။ နက္ခတ္တဇာတ် နေ့ကောင်းရက်သာဆိုသည်မှာ ဝတ္ထု။ နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးမိ၍ မင်္ဂလာပွဲ လွဲရသော သတို့သားဇာတ်။	၈၆
၂။	ဇာ ၈၄။ ကာဠကဏ္ဍိဇာတ် စိတ်ရင်းကောင်းဖို့သာ ပဓာနဝတ္ထု။ နာမည်ဆိုး၍ အမျိုးညံ့သော်လည်း တန်ဖိုးရှိသော မိတ်ဆွေကောင်းဝတ္ထု။	၈၈
၃။	ဇာ ၈၇။ မင်္ဂလဇာတ် ကြွက်ကိုက်အဝတ် ဝတ္ထု။ အဝတ်ကြွက်ကိုက်လျှင် နိမိတ်မကောင်းဟူသော အယူအဆကို တိုက်ဖျက်သည့်ဇာတ်။	၉၂
၄။	ဇာ ၉၆။ နာသိဒ္ဓိဇာတ် နာမည်ပြောင်းလို့ ကောင်းမှာလားဝတ္ထု။ နာမည်ကောင်းကို ရွေးလိုသူဇာတ်။	၉၇

ပဏာမ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

သုံးပါးရတနာ၊ မြတ်ဆရာနှင့်၊
နှစ်ဖြာမိဘ၊ များလှ ကျေးဇူး၊
ဂုဏ်အထူးကို၊ ကြည်နူးသဒ္ဓါ၊
ဝန္တနာဖြင့်၊ ဦးစွာ ရိုကျိုး၊
ကျွန်ရှိခိုးကာ၊ ဤစာ ကျမ်းမြတ်၊
ပြုစုအပ်သည် နိဗ္ဗာန်ပြည်သို့၊

ဂါရဝ

ချွတ်ယွင်းတိမ်းပါး...တွေ့ခဲ့ငြားသော်
စိတ်ထားသဒ္ဓါ...စေတနာဖြင့်
ညွှန်ပါမည့်ကြောင်း...ကျွန်ခွင့်တောင်းသည်
ညွတ်ပျောင်း၊ ခယ...ယမ်းယမ်းတည်း။ ။

ကျေးဇူးတင်လွှာ

အကျွန်ုပ်၏ ကာယအား၊ ဉာဏအား၊ ဝိရိယအားတို့ဖြင့်
ပြုစုအပ်သော ဤလက်ရွေးစင် ဓမ္မပဒနှင့် ငါးရာ ငါးဆယ်
လက်ရွေးစင် စာအုပ်များကို စကြာအေးစာပေမှ (မူပိုင်)
ဝယ်ယူသဖြင့် ကျွန်ုပ် သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ် ကာလ၌ အလှူ
ဒါနများ ပြုလုပ်ခွင့်ရသဖြင့် စကြာအေး စာပေအား ကျေးဇူး
တင်ရှိပါကြောင်း။

ဦးလှခင် - ဆန်းညွှန်ဦး

အာသီသ

နိဒါန်း

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ငါးရာ ငါးဆယ် ဇာတ်တော်များသည်
 မြန်မာ့ ယဉ်ကျေးမှု၏ ရေသောက်မြစ်ဖြစ်၏။
 လောကီအကျိုးကိုလည်း တိုးပွားစေ၏။
 လောကုတ္တရာ အတွက်လည်း အကျိုးများ၏။
 ကျောင်းသားအရွယ် သားငယ်၊ သမီးငယ်များ
 သားလိမ္မာ၊ သမီးလိမ္မာများ ဖြစ်ကြစေရန်၊
 ခေတ်သုံး စကားပြေဖြင့် စီရင်ရေးသား၍
 လူကြီး လူငယ် မရွေး ဖတ်ရှုနိုင်ကြစေရန်၊
 သင့်လျော်ရာ ဇာတ်ဝတ္ထုများကို၊
 “လက်ရွေးစင်” အဖြစ် ရွေးချယ်ပြီး
 အဖိုးနည်းဝန်ပါ ဈေးနှုန်းသက်သာစွာဖြင့်၊
 စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ အတွင်းရုပ်ပုံများထည့်သွင်းလျက်
 အမှတ်စဉ် ၁-မှ-၉ အထိ စီစဉ်ရေးသားအပ်ပါသတည်း။

မိုးငြိမ်းပြုကျမ်းချက်များ

(၁) မင်္ဂလာဘုံကျော် ညောင်ကန်ဆရာတော် ပြန်ဆိုရေးသားတော်မူသော ငါးရာငါးဆယ် ဇာတ်တော်ကြီး ဝတ္ထု (ငါးတွဲ)၊ ဂန္ဓမာပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၉၆၈ ခုနှစ်။

(၂) မင်္ဂလာဘုံကျော် ညောင်ကန်ဆရာတော်၊ သုဓမ္မဝတီ (ငါးတွဲ)၊ သုဓမ္မဝတီပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၃၃၈-ခု၊ (ပဉ္စမအကြိမ်)။

(၃) ဆီးပန်းနိဆရာတော် ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ကမ္မည်းကဝိမန္တနမေဒကျမ်း၊ နိုင်ငံတော် ဗုဒ္ဓသာသနာ့အဖွဲ့။

(၄) ငါးရာငါးဆယ် နိပါတ်တော် စကားပြေ (၉)တွဲ (ပထမကျော် ဦးကြီးဖေ) ဟံသာဝတီ ပိဋကတ် ပုံနှိပ်တိုက် ၁၉၅၈-ခု။

(၅) ဇာတ်တော် ငါးရာငါးဆယ်၊ ဦးမြင့်ဆွေ-မဟာဝိဇ္ဇာ (လန်ဒန်)၊ နဝရတ်စာပေ၊ ဒီရုံ၊ ဈေးချို၊ မန္တလေးမြို့။ (စတုတ္ထအကြိမ်)။

(၆) နိပါတ်တော်လာ ဇာတ်တော် ငါးရာငါးဆယ် (မာဏဝ)၊ နှလုံးလှစာပေ။ ၁၉၈၄-ခု (ပထမအကြိမ်)။

(၇) အမျိုးသားပညာဝန် ဦးဖိုးကျား၏ ငါးရာငါးဆယ် ကောက်နုတ်ချက်များ (ပထမပိုင်း)၊ ခေတ္တရာစာပုံနှိပ်တိုက်။

(၈) အမျိုးသားပညာဝန် ဦးဖိုးကျား၏ ငါးရာငါးဆယ် ကောက်နုတ်ချက်များ (ဒုတိယပိုင်း၊ တတိယပိုင်း) မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်စာပုံနှိပ်တိုက်၊ ကာလဘတ်လမ်း၊ ကန်တော်ကလေး၊ ၁၉၅၅-ခု။

အထူးအားဖြင့် ညောင်ကန်ဆရာတော်၏ စကားပြေဝတ္ထုကြီး (၅)တွဲနှင့်၊ ဟံသာဝတီ ပထမကျော် ဦးကြီးဖေ၏ စကားပြေ (၉)တွဲကို အဓိကထား မိုးငြိမ်းပြုခဲ့ပါသည်။ ဆရာဦးမြင့်ဆွေ (မဟာဝိဇ္ဇာ) နှင့် မာဏဝတို့၏ ဇာတ်တော် ငါးရာငါးဆယ် တို့မှလည်း အထောက်အကုံးပြု၍ ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း။

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ဘုရားအလောင်း ပညာရှိများအကြောင်း

(၁) ဆရာရှာမှားလျှင် ဒုက္ခများလိမ့်မည်ဝတ္ထု

(ဧကနိပါတ်-၁၊ အပဏ္ဏကဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်-
ဘုရားရှင်ထံ သရဏဂုံ တည်ပြီးမှ တိတ္ထိတို့ကို ပြန်လည်
ကိုးကွယ်ကြသော အနာထပိဏ်သူဌေး၏ မိတ်ဆွေ ငါးရာကို
အကြောင်းပြု၍ မဆည်းကပ်ထိုက်သူကို ဆည်းကပ်မိ၍ ဘီလူး
စားခံရသည့် အကြောင်းကို ဟောတော်မူသည်။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းစိုးစံစဉ်၊ ဗာရာဏသီပြည်
ကြီးမှာ စည်ကားလှသည်။ ဗာရာဏသီမှာ ထွက်ကုန်တွေ ပေါ့
လှ၍ အပြည်ပြည်အရပ်ရပ်သို့ လှည်းတပ်ကြီးတွေချီပြီး ကုန်ရောင်း
သွားလေ့ရှိကြ၏။

ယခုလည်း ကန္တာရ ခရီးရှည်ကြီးကို လှည်းတပ်ကြီး ချီ၍
သွားကြရန် စီစဉ်နေကြသည်။ လှည်းငါးရာ နှစ်စုသည် အချိန်
ချင်း တိုက်ဆိုင်နေ၏။

ဉာဏ်ပညာရှိသော လှည်းငါးရာမှူးက စဉ်းစားသည်။ လူတစ်ထောင် နွားတစ်ထောင်နှင့် ကန္တာရ ခရီးရှည်ကြီးကို အတူ ခရီးထွက်ကြလျှင် ခရီးလမ်းလည်းကြမ်း အစာလည်းရှား၊ ရေလည်းရှား၍ လူရော နွားပါ ဒုက္ခများကြမည်။ ရက်ခွာပြီး သွားကြမှ သင့်မည်ဟု အခြားလှည်းမှူးတစ်ဦးထံ တိုင်ပင်သည်။

ပညာဉာဏ် တုံးလှသော လှည်းမှူးမိုက်က စဉ်းစားသည်။

“ငါတို့က အလျင်သွားလျှင် လူရောနွားပါ အစာရေစာ ဝကြမည်၊ ကုန်အရောက်ဦး၍ ဈေးကောင်းရမည်၊ အပြန်ကုန် အတွက် တစ်ဦးတည်း ဝယ်ရ၍ ကြိုက်ဈေးနှင့်ရမည်” ဟု ကြံစည်ကာ “ကျွန်ုပ်တို့ အလျင်ထွက်မည်” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ပညာရှိ လှည်းမှူးက သဘောတူလိုက်သည်။

မိမိ နောက်လိုက်များကို ရှင်းပြသည်။

“ရှေ့က သွားသော လှည်းများသည် တောလမ်းခရီးတွင် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ကို ရှင်းကြရမည်၊ မြေကမူတွေတူး၊ ချိုင့် ဝှမ်းတွေဖို့နှင့် လမ်းခရီးကို ရှင်းပြီး၊ ထွင်ပြီးသွားရသဖြင့် ခရီး မတွင်။ ငါတို့သွားလျှင် ချုံတွေရှင်း၊ လှည်းလမ်းများ တူးပြီး ဖို့ပြီး အဆင်သင့်ပင် ခရီးတွင်စွာ သွားရမည်။

ရှေ့ကသွားသောလှည်းများ လူရောနွားပါ ဟင်းရွက်ကြမ်း မြက်ကြမ်းကို သာစားကြရမည်၊ ငါတို့သွားသော အချိန်တွင် သူတို့ ခူးသွားသော ဟင်းရွက်ကြမ်း၊ မြက်ကြမ်းများ နေရာမှာ ရွက်နုတွေပြန်ထွက်၍ ငါတို့၏ လူရောနွားပါ ဟင်းရွက်နု၊ မြက်နုကို စားကြရမည်။ ကုန်များလည်း ရှေ့က ရောင်းဈေး ဝယ်ဈေးရှိပြီး၍ အထူးပြောရန်မလိုတော့၊ ဤသို့ ရှင်းပြသဖြင့် နောက်လိုက်များ ကျေနပ်ကြသည်။

ကန္တာရ ဓနိအလယ်

ဗာရာဏသီမှ လှည်းတန်းကြီး။

လှည်းငါးရာ ရှေ့နောက်တန်းလျက်။

လှည်းမှူး၏ လှည်းယာဉ်ကြော့ကလေးက ရှေ့မှ လမ်းပြ လျက်။

တောကန္တာရလွန်ပြီး သဲကန္တာရအလယ်ပင် ရောက်နေပြီ။

တစ်မျှော် တစ်ခေါ်ကြည့်လေသမျှ သဲကန္တာရက မျက်စိ တစ်ဆုံး။

သမုဒ္ဒရာတွင်းမှ လှိုင်းလုံးကြီးများပမာ သဲလှိုင်းကြီးများက နိမ့်ချည်မြင့်ချည်၊ သဲတောင်ကြီးများက ရှေ့မှာ မိုးလျက်။

နွားများမှာ ဝန်လေးကို ဆွဲရသည့်ပြင် သဲပြင်ကို ရုန်း၍ သွားနေရသည်ကြောင့် ခရီးမတွင်လှ၊ တအိအိ၊ တအိအိနှင့် ပျင်းရိစရာ။

ဟော-ဟိုမှာ၊ တွေ့ပါပြီ၊ လှည်းယဉ်ကလေး တစ်စီး၊ နွားဖြူကလေး ၂ ကောင်၊ ကြော့ကြော့ကလေး၊ ခြေလျင်က လူတစ်ဆယ့်နှစ်ယောက်။

လှည်းမှူးက အဝေးက လာသော လှည်းယဉ်ကြော့ကို ကြိုဆို လိုက်၏။

ရင်အေးသွားရသည်။

သူတို့ ကိုယ်တွေမှာ ရေတွေရွဲလို့ ရွံ့တွေပေလို့၊ ကြာနီ၊ ကြာဖြူ၊ ကြာညိုတွေပန်ကြလို့၊ လည်မှာဆွဲကြလို့၊ ကြာစွယ်၊ ကြာရိုးတွေ အားပါးတရ စားကြလို့ ပျော်စရာကြီး။

သူတို့က စပြောသည်။

“မြန်မြန်သွားကြဗျို့၊ ဟိုရှေ့က မိုင်းညိုညို တောင်တန်း ကလေးမှာ မိုးတွေရွာနေတယ်၊ အဲဒီမှာ ကြာစွယ် ကြာရိုးတွေ၊ အင်းတွေ အိုင်တွေ ချောင်းတွေ၊ ကန်တွေနဲ့ ရေအတွက် မမှုနဲ့ တော့ဗျို့။”

လှည်းတန်းကြီးက သူတို့ကို တစ်ရွေ့ရွေ့နှင့် ဖြတ်ကျော် သွားနေကြသည်။

“ဟိုနောက်က လှည်းတွေက ဝန်လေးလှချည့်လား။”

“ကန္တာရခရီးဆိုတာ ရေတွေသယ်လာတာပေါ့၊ ချွေချွေ တာတာ တစ်လမ်းလုံး သုံးလာခဲ့ရတာ”

“မလိုတော့ပါဘူး၊ အလေးခံသယ်မနေကြနဲ့တော့၊ သုံးသာ ပစ်လိုက်၊ သုံးမကုန်ရင်လဲ နွားသက်သာအောင် သွန်သာ ပစ်လိုက် ကြပေတော့”

ထိုသူတို့သည် ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားကြ၏။

ပညာဉာဏ် မဲ့လှသော လှည်းမှူးမိုက်သည် လှည်းတန်းကြီးကို ရပ်စေပြီး “ရှေ့မှာ ရေများစွာရှိသတဲ့၊ ပါသမျှရေကို လိုသလို သုံးနိုင်ပြီ”ဟု ကြေညာလိုက်ရာ လှည်းသားငါးရာ၊ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ရေများကို ချိုးကြ၊ ဖျန်းလိုက်ကြ၊ ပိုသမျှ ရေကို အလေးခံကာ သယ်စရာမလိုတော့၊ နွားသက်သာရန်ဟု ဆိုကာ သွန်ပစ်ခဲ့ကြလေ၏။

ထိုပြောလာသူတို့မှာ ဘီလူးများ ဖြစ်ကြ၏။ ပရိယာယ် ဆင်ကာ ပြောသမျှ ယုံလိုက်မိသော ခေါင်းဆောင်မိုက်ကြောင့် သဲကန္တာရအလယ်မှာ ရေမတွေ့ရတော့ဘဲ နွားတစ်ထောင်၊ လူ ငါးရာ အစာငတ်၊ ရေပြတ်ကာ မတ်တတ်ကလဲကြပြီး နုံးချို ဓွေယိုင် မထနိုင်သည့် အချိန်မှာပင် ဘီလူးများက နွားရော လူပါစားလိုက်ကြရာ နွားရိုး၊ လူရိုးများ ပြန်ကြွ၍နေလေ၏။ လှည်းများနှင့် ကုန်ပစ္စည်းများမှာ ထိုသူကိုင်သူ၊ ဆိုင်သူမရှိ ပိုင်ရှင်မဲ့ ဖြစ်သွားကြတော့၏။

လှည်းသားငါးရာမှာ ဆရာရှာမှား ဆည်းကပ်မှုမှားသဖြင့် အသက်နှင့်စည်းစိမ်များကိုပါ ဆုံးရှုံးခဲ့ကြလေတော့၏။

ခေါင်းဆောင်ကောင်း၏ လမ်းညွှန်မှု

ဘုရားလောင်းခေါင်းဆောင်သည့် လှည်းငါးရာ ကန္တာရ အလယ် ရောက်လာကြပါပြီ။ လှည်းယာဉ်ကြောနှင့် ရေစွတ်စို ရွံ့ညိုညစ်တွေပေရေကာ ကြာရိုး၊ ကြာစွယ်စား၍ ပြဲကြပြီး ဘုရားလောင်းလှည်းမှူးကို ပြောကြသည်။ “ရှေ့က တောတန်း ညိုညိုမှာ မိုးတွေရွာနေသည်။ ရေတွေကို အလေးခံသယ်စရာမလိုတော့၊ ပေါလိုက်သည့် အင်းတွေ အိုင် တွေ၊ ချိုးလိုချိုး၊ သုံးလိုသုံး” ဟု အားရပါးရပြောကာ ထွက် သွားကြသည်။

မညာရှိ လှည်းမှူးသည် လှည်းတန်းကိုရပ်ကာ လှည်းသား များကို စည်းဝေ စေပြီး “ယခုအချိန်မှစ၍ အထူးသတိကြီးစွာ ထားပြီး ရေကို လက်တစ်ခုပုံမျှ၊ အလဿသ မဖြစ်ကြစေနှင့် ဟု သတိပေးမှာကြားသည်။ ထိုနောက် ဆက်၍....

အခုနလူတွေကို သတိ ထားမိကြရဲ့လား၊ ပြောပုံ ဆိုပုံ တွေက အကြောက်အရှံ့မရှိ၊ မျက်တောင့်လဲ နီတယ်၊ မျက် တောင်လည်း မခတ်၊ အရိပ်လဲမထွက်၊ လူသားတွေ မဟုတ်နိုင်၊ ဒီကန္တာရကို ဘီလူးကန္တာရ၊ အမနုဿ ကန္တာရလို့ ရှေးကပင် ခေါ်ကြတာကို သတိပြုရမယ်။ ပြီးတော့ ဒီကန္တာရကိုပဲ နိရဒက ကန္တာရလို့ ရှေးအစဉ်အဆက်က ခေါ်ခဲ့ကြသေးတယ်။ ရေ လုံးဝမရှိတဲ့ ကန္တာရပေါ့။ ဒါကြောင့် ရေကို ပိုပြီးချွေတာ သုံးကြရမယ်” ဟု ပြော၏။ လှည်းသားတစ်ယောက်က.

“နို့ သူတို့ကပြောတော့ ဟိုရှေ့က တောညိုညိုမှာ မိုး
တွေ ရွာနေတယ်ဆို”

“အေး.... ရှေးဆရာကြီးများ စာဆိုရှိခဲ့တယ်၊ တိမ်တော၊
လေစစ်၊ လျှပ်စစ်ပစ္စေ၊ သံဒွယောတဲ့”

“တိမ်တော၊ ဆိုတာက (တိမ်၊ တိမ်တိုက်ကို။ တော၊ သံယူနော
ကမြင်ရ၏)တဲ့၊ ကဲ.... မင်းတို့ မိုးသားတိမ်တိုက်များ မြင်ကြ
သလား”

“မမြင်ပါဘူးခင်ဗျာ”

“လေစစ်၊ မိုးရွာတော့မယ်ဆိုရင် မိုးသက်လေညင်းက
တစ်ယူနောအကွာက တိုက်သတဲ့။ ကဲ မင်းတို့အထဲက
မင်းတို့ ကိုယ်ကို မိုးသက်လေအေး ဘယ်သူ့ကို တိုးသလဲ”

“မတိုးပါဘူးခင်ဗျာ”

“လျှပ်စစ် ပစ္စေ၊ လျှပ်စစ်လက်တာကို ငါးယူနောက
မြင်ရသတဲ့၊ သံဒွယေ၊ ဆိုတာက မိုးချုန်းသံကို နှစ်ယူနောက
ကြားရသတဲ့၊ တချို့က သံ....တံယောလို့လဲ ဆိုကြတယ်။
သုံးယူနောပေါ့၊ ကဲ မင်းတို့ မိုးချုန်းသံကို ဘယ်သူကြားသလဲ”

“မကြားပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဒီလူတွေ ဘီလူးတွေ၊ တို့ကိုစားချင်လို့ လှည့်စားတာပဲ၊
ရေကိုသာ သတိထားသုံးကြပေတော့၊ ကဲ သွားကြစို့”

ခေါင်းဆောင်မှုကောင်း ချမ်းသာကြောင်း

ရက်မကြာပါချေ၊ တွေ့ကြပါချေပြီ။

“ဟော...ဟိုရှေ့မှာ လှည်းတွေ ဖရိုဖရဲပါလား၊ ဟာ...လူ ရိုးတွေ၊ နွားရိုးတွေ သေကုန်ကြပြီ၊ သူတို့ သေကုန်ကြပြီ”

ပညာရှိလည်းမှုသည် လှည်းဝိုင်းကို မနီးမဝေးတွင် ချစေသည်။ လှည်းဝိုင်းအလယ်တွင် နွားတို့ကိုထားပြီး၊ လူတို့က နွားများကို ဝိုင်းထားကြကာ ထမင်းကို စောစောစားကြပြီး မိဖို၍ တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲနေကြသည်။ ပညာရှိလည်းမှုသည် သန်လျက်ကိုကိုင်ကာ စောင့်သည်။ ဘီလူးတို့သည် တစ်ညလုံး ချောင်းကြသည်။ အရုဏ်တက်၍ အလင်းရောင် လာသည်နှင့် စားခွင့်မသာဘဲ လက်လျှော့ကာ ပြန်ကြရှာလေသည်။

နှစ်ဆတိုး၍တန်ဖိုးတက်

လူတို့သည် နံနက်စောစော စားသောက်ကြပြီး မိမိတို့၏ ဟောင်းသောလှည်းများကို ပိုင်ရှင်မဲ့မှ ကောင်းသောလှည်း

များဖြင့် ဖြုတ်၍ လဲကြသည်။ မိမိတို့၏ တန်ဖိုးနည်း ပစ္စည်းများကို ချခံပြီး ပိုင်ရှင်မဲ့မှ တန်ဖိုးကြီးသော ပစ္စည်းများကို လဲ၍တင်ကြသည်။ မြို့သို့ရောက်လျှင် ဗာရာဏသီပြည်မှကုန်များ ပြတ်နေသည်မှာကြာ၍ ဈေးကောင်းနှင့်ရောင်းကြရလေသည်။

ခေါင်းဆောင်ကောင်းကို မှီဝဲရသောသူတို့မှာ အသက်အိုအိမ် တံည်မြဲ၍ စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် ပြည်စုံကြရလေသတည်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာ၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍ ဟောကြားတော်မူသည်ကား.....

တစ်ခုသော သူတို့က.....

ဆင်းရဲခြင်း ဧကန်လွတ်မြောက်ရာ မှန်သည်၊

အကျင့်မြတ်ကို သင့်သောအကြောင်းဟု ဆိုသည်။

အမှန်ကို မသိသော သူတို့က.....

ဆင်းရဲခြင်းမှ မလွတ်ကင်းနိုင်သော အကျင့်ကို

သင့်သော အကြောင်းဟုဆိုကြသည်။

ပညာရှိသည်ကား.....

အပဏ္ဏက၊ ပဏ္ဏကမှာ သင့်သော မသင့်သော အကျင့်နှစ်ပါးကို ပိုင်းခြားသိမြင်သောကြောင့် ထိုမှန်သော အကျင့်မြတ်ကို ရွေးချယ်ရာ၏ ဟု ဟောကြားတော်မူ၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

လှည်းမှုးမိုက်သည် ဒေဝဒတ်၊

နောက်လိုက် လှည်းသားငါးရာသည် ဒေဝဒတ် ပရိသတ်၊

ပညာရှိလှည်းမှုး၏ ပရိသတ်သည် ယခု ဘုရား၏ပရိသတ်၊

ပညာရှိလှည်းမှုးသည် ငါဘုရားဖြစ်လာ၏ -

ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်း၏။

F-2 (တတိယအကြိမ်)

၂။ ခေါင်းဆောင်ချက် မှန်ခြားလည်း

ကြီးစားကြပါဦးမှ ဝတ္ထု

(ဧကနိပါတ် ၂။ ဝတ္ထုပထဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်-
ဝိရိယလျော့သော ရဟန်းတစ်ပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟော
တော်မူသည်။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းစိုးစံစဉ်၊ ဘုရားလောင်းသည်
လှည်းသားငါးရာကို ခေါင်းဆောင်၍ ကုန်ရောင်းထွက်ခဲ့ကြသည်။

သဲကန္တာရခရီးမှာ ပူပြင်းလှသဖြင့် နေအခါ နားကြပြီး
ညဘက်မှသာ ခရီးထွက်ကြရသည်။ သို့အတွက် နက္ခတ်နားလည်
သော လမ်းပြကို ငှားကြရ၏။ ငါးဆယ့်ကိုယူနော ခရီးမှာ
ရက်ရှည်ကြာသွားရသဖြင့် ယနေ့ တစ်ည မောင်းလိုက်လျှင်
ခရီးဆုံးတော့မည်။ ရေလည်း ကုန်လေပြီ၊ လမ်းပြမှာလည်း
ရက်ကြာငြောင်းသဖြင့် ညဉ့်ခရီး အိမ်ပျော်သွားခိုက်မှာ
ရှေ့ဆုံးနွားသည် လမ်းမှားသဖြင့် နောက်လိုက် နွားတို့သည်
လာလမ်းအတိုင်း ပြန်သွားကြ၏။ အိပ်နေသော သူတို့သည်
နေထွက်မှ သိကြတော့သည်။

တစ်ညလုံး မောင်းခဲ့သမျှ မနက်လင်းတော့ ဒုံရင်း ပြန်
ရောက်နေပါပြီ၊ လမ်းမှားသည့် အရေးထက် လူရော နွားပါ
အစာငတ် ရေငတ်ကြသည်။ ပို၍အိုကြသည်။ လှည်းသားငါးရာ
စိတ်ပျက်ကြသည်။ နေထွက်လာလျှင် ပူလိုက်မည့် ဖြစ်ခြင်း။

ရေမရလျှင် ခရီးမဆက်နိုင်ဘဲ ဘေးကြရမည်။ ဘုရားလောင်းသည် ခေါင်းဆောင်ကောင်းပီပီ နံနက်စောစောပင် အနီးဝန်းကျင် လှည့်လည်စူးစမ်းရာ နေစာမြက် ပေါက်သော နေရာတွေ့လေသည်။ နေစာမြက်ပေါက်သော နေရာ၏ အောက်တွင် ရေရှိရမည်ဟု လှည်းသမားများကိုခေါ်၍ တူးကြစေသည်။

အတောင် ခြောက်ဆယ်ထိ တူးမိသောအခါ အောက်မှ ကျောက်ဖျာကို တူးမိကြတော့သည်။ လှည်းသမားတို့မှာ ဆက်၍ မတူးကြတော့ဘဲ အားလျှော့လိုက်ကြသည်။

ဘုရားလောင်းသည် ငါကစ၍ ပီရိယလျော့၍ အားလုံးပျက်စီးကြတော့မည်ဟု အတောင် ခြောက်ဆယ်နက်သော တွင်းတဲကိုယ်တိုင်ဆင်းကာ ကျောက်ဖျာကို နားကပ်၍ ထောင်

သည်။ ရေစီးသံကြားရ၍ အားရဝမ်းသာ တွင်းပေါ်သို့တက်ပြီး ဆက်တူ ကြပါ။ မကြာမီ ရေရပါမည်ဟု ပြော၏။ အားလုံးက ခြေကုန်လက်ပန်းကျ၍ ခေါင်းခါကြသာအခါ လက်ရင်း တပည့်ငယ်ကို ခေါ်၍....

“တပည့်၊ သင် ဝီရိယလျော့လျှင် ငါတို့အားလုံး ပျက်စီးကြ ရတော့မည်။ သင်သည် သံတူရွင်းကိုယူပြီး တွင်းထဲဆင်း၍ ကျောက်ဖျာကို ရအောင်ခွဲပါ။ ဝီရိယကို မလျော့ပါနှင့်” ဟု အားပေးစကား ပြောကြားပြီး တွင်းထဲသို့ ဆင်းစေသည်။

တပည့်လည်း ဝီရိယမလျော့ဘဲ သံတူရွင်းဖြင့် အားစိုက်ခွဲရင်း ခွဲရင်း ကျောက်ဖျာကြီးကျိုးကာ ရေစီးကြောင်းကို ကန့်လန့် ခံ၍ ကျသဖြင့် ရေတို့သည် အတောင်ခြောက်ဆယ်မျှ အပေါ်သို့ ပန်း၍တက်သည်မှာ ထန်းလုံးဆစ်မျှ ရှိလေတော့သည်။

လူအပေါင်းတို့သည် အားရဝမ်းသာ ချိုးကြ၊ သောက်ကြ၊ ချက်ကြ၊ ပြုတ်ကြသည်။ ညဉ့်အခါ ခရီးထွက်ကြရာတွင် တိုင်ထူ၍ တံခွန်ဆွဲကာ ရေရှိသော အမှတ်အသားကိုပြ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဆက်လက်၍ ဟောတော်မူသည်ကား...

- မပျင်းမရိသူတို့သည် သဲခရီးမှာ ဝီရိယ မလျော့ဘဲ တူးသဖြင့် ရေကိုရခဲ့ကြ၏။
- ထို့အတူ ဝီရိယတည်းဟူသော ဗိုလ်မှူးနှင့် ပြည့်စုံသော မပျင်းမရိသော ရဟန်းသည် စိတ်၏ ငြိမ်းမှု ဖြစ်သော အရိယာတို့၏ တရားကို ရနိုင်၏ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

ဝီရိယစိုက်သောလုလင်သည် ယခု ဝီရိယမလျော့သော ရဟန်း ပုညာရှိ လှည်းမှူးသည် ငါဘုရားဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်း၏။

၃။ တစ်မျိုးသားလုံးအတွက် ခွန်စားသူ
(ဧကနိပါတ် ၂၂၊ ကုက္ကုရဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်...
အဆွေအမျိုးတို့၏အကျိုးကို ကျင့်ခြင်းကို အကြောင်းပြ၍
ဟောကြားတော်မူသည်။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းစိုးစံစဉ် ဗာရာဏသီပြည်၌
ခွေးများကပ်ကြီးဆိုက်နေ၏။

“ခွေးမြင်သမျှသတ်စေ”ဟု ဘုရင့်အမိန့်ကြောင့် သေလိုက်
ကြသည့်ခွေးတွေ၊ ပြေးနိုင်၍ လွတ်သည့်ခွေး အနည်းငယ်
သုသာန်တွင် ဝင်၍ခိုအောင်းကြသည်။ သုသာန်တွင် ဘုရား
လောင်းခွေးမင်းသည် ခွေးအပေါင်းခြံရံ၍နေသည်။

ဤဘေးကြီးသည် မကြာမီ သုသာန်သို့ ရောက်လာတော့
မည်။ တစ်မျိုးသားလုံး ခွေးမျိုးပြုန်းမည့်အရေးဖြစ်သည်။

ဘာကြောင့် ခွေးမျိုးဟူသမျှ သတ်နေကြသနည်း။
နန်းရင်ပြင်မှ ဘုရင့်ရထားတွင် မိုးကာ ချည်နှောင်ထား

သော သားရေပြား၊ သားရေကြိုးများမှာ မနေ့ညက မိုးရွာ
သဖြင့် ရေစိုပြီး ပွလာသည်။ သားရေနံ့ရသော် ခွေးများစား
လိုက်ကြသဖြင့် ရှင်ဘုရင်ရထား၊ ပျက်စီးသွားသည်။ အပြင်မှ
ခွေးများ ပြန်ပေါက်မှ ဝင်၍ စားကြသည်ဟု မှူးမတ်များ
လျှောက်ထားသဖြင့် မျက်နှာမရှိသောခွေးများ ဘေးသင့်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဦးလှခင်-ဆန်းညွန့်ဦး

မေတ္တာဘာဝနာနှင့်အဓိဋ္ဌာန်

ဘုရားလောင်းခွေးမင်းသည် ဤအရေးမှာ နန်းတွင်းက ခွေးများသာဖြစ်ရမည်။ ငါသည် ခွေးသူခိုးအစစ်ကို ထုတ်ဖော်၍ ငါ၏ တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးကို ကယ်တင်ရမည်ဟု ဝှဉ်းစားသည်။ နန်းတော်သို့ သွားရာလမ်းမှာ အန္တရာယ်များလှသည်ဟု ဘုရားလောင်း ခွေးမင်းသည် ပါရမီတို့ကို ဆင်ခြင်ပြီး မေတ္တာဘာဝနာပွားကာ အဓိဋ္ဌာန် ပြုလေတော့၏။

“ငါ၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ယောက်က ပစ်သော ခဲ၊ ဘုတ်တို့ မကျရောက်စေသတည်း”

ဟုအဓိဋ္ဌာန်၍ ခွေးမြင်သမျှသတ်နေသည့်ကြားမှတစ်ကောင်တည်းပင် မြို့တွင်းဝင်ကာ မင်းကြီးဘုရားစီရင်ရာသို့ ပြေးဝင်ပြီး မင်းနေထိုင်ရာအောက်၌ ငပ်နေသည်။ မင်းချင်းတို့က ဆွဲထုတ်ရန် လုပ်ကြသည်။ မင်းကြီးက တားမြစ်သည်။ ခွေးမင်းသည် ဆွေအပန်းဖြေပြီး နေရာမှထွက်ကာ မင်းကိုရိုခိုးပြီး.....

“ခွေးတို့ကို ဘယ်အပြစ်ကြောင့် သတ်ပါသနည်း”ဟု မေး၏။

“ရထားမှ သားရေများကိုစားပြီး ရထားကိုဖျက်စီးသော အမှု”ဟု ဆိုသည်။

“အဘယ်ခွေးတွေ ဗားသည်ဟု သိပါသလား”

“မသိ၍သာ ခွေးမှန်သမျှ သတ်ခိုင်းသည်”

“ခွေးအားလုံး သတ်စေပါသလော၊ ချွင်းချက် ရှိပါသလား”

“ရှိသည်၊ မင်းမျိုးတို့အိမ်မှခွေးများ မပါ၍ ဘေးမဲ့ပေးထားသည်”

“အရှင်မင်းကြီး ယခုပင် သားရေကိုခွေးတို့စား၍ ခွေးမြင် သမျှ သတ်စေသည်ဟု ဆိုခဲ့ပါသည်။ ယခုပင် မင်းမျိုးတို့အိမ်မှ ခွေးများကို ဘေးမဲ့ပေးသည်ဟု ဆိုပြန်သည်။ အရှင်မင်းကြီး သည် ဆန္ဒာဂတိဖြင့် အဂတိ လိုက်စားခြင်းနှင့် တူနေပါသည်။ မင်းကျင့်တရား မဟုတ်တော့ပါ။ မျက်နှာမရှိသော ခွေးတို့ ကိုသာ သတ်ခြင်းမည်ပါသည်”ဟု လျှောက်ထား၍....

“မင်းကြီး၊ အကြင်ခွေးတို့သည် မင်းမျိုးလက်တွင်ကြီးကြ၏။ လလည်းလှကြ၏။ ဤခွေးတို့ကား.....

မသတ်ထိုက်သောခွေးတို့တည်း။ ငါတို့သည်သာ သတ်ထိုက် သော ခွေးတို့ဖြစ်ကြသည်။

ဤ ခွေးသတ်ပွဲသည် ခွေးတိုင်းတို့ကို သတ်ခြင်းမဟုတ်။

ဤ ခွေးသတ်ပွဲသည်-

အင်အားမရှိသော ခွေးတို့ကိုသာ သတ်ခြင်းဟု ခေါ်ပါ သည်။

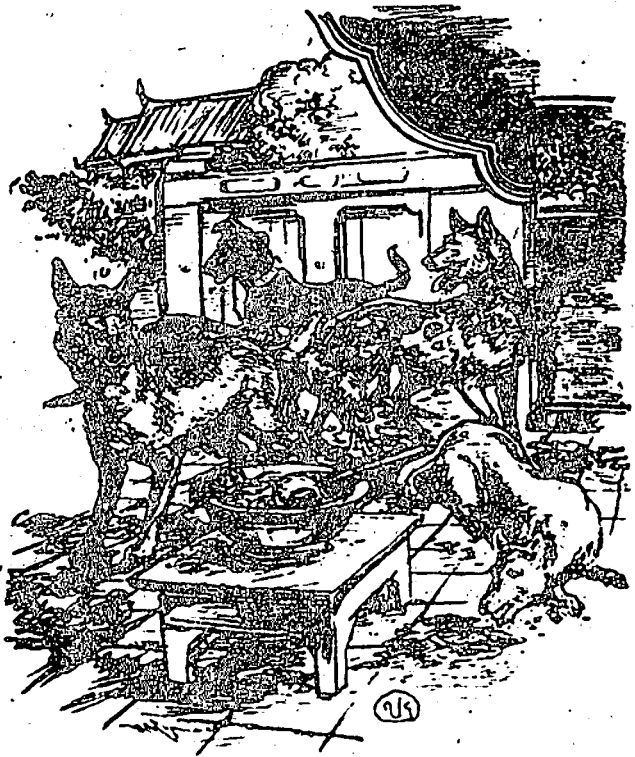
“မင်းသည်” ခိုးသူကိုသာ အပြစ်ပေးသင့်ပါသည်။

ခိုးသူ မဟုတ်သူကို အပြစ်မပေးသင့်ပါ။

ယခုတော့ ခိုးစားကြသော ခွေးတို့မှာ ဘေးမရှိ။

ခိုးမစားရသော ခွေးတို့မှာ သေကြရသည်မှာ-

အံ့ဩစရာ ကောင်းလှပါသည်”ဟု ဆို၏။

ခွေးသူရီးဖော်ထုတ်ပွဲ

မင်းကြီးက.....

“ခိုးစားသည့်ခွေး၊ မခိုးစားသည့်ခွေး ဟူ၍ သင် ခွဲခြား သိသလား” ဟု မေးလေရာ၊ ဘုရားလောင်းက.....

“နန်းတွင်းက ခွေးများကို စုပြီး မင်းကြီးရှေ့မှာ နေစာ မြက်ကို ထောင်းပြီး ရက်တက်ရည်နှင့် ရောတိုက်ကြည့်ပါ” ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

၄။ ဘေးကင်းစေရေး လမ်းညွှန်ပေးသော ဝတ္ထု
(ဧကနိပါတ် ၅၄။ ကိဖလဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်.....
သစ်သီး၌ ကျွမ်းကျင်သော ဥယျာဉ်မှူးကို အကြောင်းပြု၍
ဟောကြားတော်မူသည်။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ်....
ဘုရားလောင်းက လှည်းမှူး၊
လှည်းများ မထွက်မီ လှည်းသားများတို့ကို စည်းဝေး
စေသည်။

“တောကန္တာရမှာ အဆိပ်ပင်၊ အဆိပ်သီးများ ရှိသည်၊
မမြင်ဖူး မစားဖူးတဲ့ အသီးများကို တွေ့လျှင် ငါ့ကို အလျှင်
ပြကြ”

ဟု အသေအချာ မှာကြားသည်။

ကန္တာရအဝင်တွင် လှည်းစခန်းရှိသည်။

မလှမ်းမကမ်းမှာ ရွာရှိသည်။

လှည်းစခန်းမှာ တစ်ညအိပ်ရန် စခန်းချကြသည်။

မင်းကြီးသည် ဆိုသည့်အတိုင်း နန်းတွင်းခွေးများကို စုစေပြီး နေစာမြက်နှင့် ရက်တက်ရည်ကို တိုက်လေသည်။ မကြာမီ တရားခံ ခွေးတို့သည် စားထားသော သားရေ များကို အန်ထုတ်ကြလေသည်။

မင်းသည် ဝမ်းမြောက်လှ၍ ဘုရားလောင်း ခွေးမင်းအား ထီးဖြူဖြင့် ပူဇော်လေသည်။ ဘုရားလောင်း ခွေးမင်းသည် မင်းကျင့်တရား ဆယ်ပါးကို ဟောပြောပြီး ထီးဖြူကို ပြန်၍ အပ်ခဲ့သည်။

မင်းသည် သတ္တဝါအားလုံးအား ဘေးမဲ့ပေးပြီး ခွေးအားလုံးတို့အား မိမိစားသကဲ့သို့ ချက်ပြုတ်၍ အမြဲကျွေးစေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ရှင်အာနန္ဒာ၊
ခွေးပညာရှိသည် ငါဘုရား-
ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်း၏။

အကိုင်းအခက်တွေ၊ အရွက်တွေ ဝေဝေဖြာ စည်ပင်လှသည့်
သရက်ပင်ကြီး။

အသီးတွေက မှည့်ဝင်းသည်၊ အပြွတ်လိုက်၊ အခိုင်လိုက်
စားချင့်စဖွယ်။

အမှန်က သရက်ပင်မဟုတ်၊ အဆိပ်ပင်၊ အဆိပ်သီး။

အပင်က သရက်ပင်နှင့် ခွဲမရ။

အရွက်က အနံ့ရော ပုံစံပါ သရက်ရွက်ပါပဲ။

အသီးက စိမ်းစိမ်း မှည့်မှည့် သရက်သီးအနံ့၊ သရက်သီး

အရသာ။

ခေါင်းဆောင်စကား နားထောင်သူများက အသီးကိုခုပြီး လှည်းမှူးထံပြကြသည်။ ဘုရားလောင်း လှည်းမှူးက အပင်ကို ကြည့်ပြီး.....

“မစားကြနဲ့ အဆိပ်သီးတွေ”

“အချို့ စားမိကြပြီ”

“အန်ဆေးတိုက်၊ စတုမရကျွေး”

ဤသို့ဖြင့် သေဘေးက ကယ်လိုက်ပါသည်။

စိတ်အေးချမ်းသာစွာ အိပ်ကြရသည်။

စားနေကျ ကြောင်ဖားများ

အရက်တက်တွင် အဝေးမှ လူသံသူသံများ ကြားရသည်။

လှည်းယူမည့်သူ၊ နွားယူမည့်သူ၊ ပစ္စည်းယူမည့်သူ။

သည်နေရာ လှည်းစခန်းချသမျှ တစ်ယောက် မကျန် ကြွကြသည်။ အရက်တက်မှာ ရွာသားများက လာ၍ လှည်း နွား ပစ္စည်းများ မကြသည်။ ရွာသားများ၏ ပွပေါက် စခန်း ဖြစ်သည်။

ရွာသားများ အနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။

လှည်းသမားများ ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်ကို တွေ့မြင် အံ့ဩသွားကြသည်။

“ဘယ်လိုကြောင့် ဤသစ်ပင်ကို သရက်ပင် မဟုတ်တာ သိသလဲ”ဟု မေးသည်။ ဘုရားလောင်းက.....

“ဤသစ်ပင်သည် ပင်ပန်းစွာ တက်ရသည်လည်းမဟုတ်၊ ရွာနှင့်ဝေးလည်းမဝေးပါဘဲလျက် ဤအသီးများကို ရူးစားသူ မရှိ၊ ဤအကြောင်း နှစ်ရပ်ကြောင့် ဤသစ်ပင်သည် ကောင်းသော အသီးကို သီးသည့်သစ်ပင်မဟုတ်” ဟု ငါသိ၏။

ဤသို့ ပြောဟော၍ စိတ်အေးချမ်းသာစွာ သွားကြလေ သတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

လှည်းကုန်သည်မှူးပရိသတ်သည် ယခုဘုရားရှင်၏ပရိသတ်၊ လှည်းကုန်သည်မှူးသည် ငါဘုရား- ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်း၏။

**၅။ အဆိပ်သီးငါးလုံး ဝတ္ထု
(ဧကနိပါတ်-၈၅။ ကိပက္ကဇာတ်)**

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်.... အဆင်းကိုမက်၍ သာသနာတော်၌ ပြီးငွေ့သောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသည်။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီ၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ်.....

ဘုရားလောင်း လှည်းကုန်သည်မှူးက “လမ်းခရီးတွင် မစားဖူးသော အသီး အရွက်ကို ငါမသိဘဲ မစားကြနှင့်” ဟု မှာကြားထားသည်။ သရက်သီးပမာ ဝင်းဝါ မှည့်ရွမ်းသော အသီးများကို တွေ့မြင်ကြရလျှင် အစာကိုမက်သူတို့က သရက် သီးပဲဟု မပြဘဲစားကြသည်၊ အဆိပ်မိကြသည်။ အန်ဆေးကို

ပေး၍ အချို့ကို ကယ်နိုင်ခဲ့သည်။ အချို့ကို မကယ်နိုင်တော့။
မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူ၍ဟောတော်မူသည်ကား-

“အကြင်သူသည် နောင်အခါ၌ အပြစ်ကို မသိဘဲ
ကာမဂုဏ်ငါးပါးကို မှီဝဲသည်။ ထိုငါးပါးအာရုံ ကာမ
ဂုဏ်တို့သည် ငါးလုံးသောအဆိပ်သီးကို စားမိသကဲ့သို့
ထိုသူကို အဆုံး၌ သတ်ကုန်၏” ဟု ဟောတော်
မူသည်။

(မှတ်ချက်) ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်ဟူသည်ကား ရူပါရုံ
ရုပ်အဆင်း၌ မက်မောခြင်း၊ သဒ္ဒါရုံ သာယာသော အသံကို
မက်မောခြင်း၊ ဂန္ဓာရုံ- အနံ့၊ ရသာရုံ- အရသာ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ
အတွေ့၌ မက်မောခြင်းဟူ၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

လှည်းကုန်သည်မှူးသည် ဘုရားဖြစ်လာ၏။

၁။ အဆိပ်ခင်းသားသော အစားအစာများဝတ္ထု

(ဇာ ၃၆၆။ ဂုမ္မိယဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေစဉ်....
သာသနာ၌ ငြီးငွေ့သော ရဟန်းတစ်ပါးကို အကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူသည်။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ်....
ဘုရားလောင်းသည် လှည်းငါးရာ၏ ခေါင်းဆောင်၊

တစ်နေ့တွင် ကုန်ရောင်းထွက်စေကြ၏။

တောအုပ်အဝင်တွင် စည်းဝေးပြီး

ဤတောအုပ်၌ ဘီလူးများရှိ၏။

ထမင်းထုပ်များ၊ သစ်သီးများတွင် အဆိပ်ထည့်၍ လမ်း၌
ချထားတတ်ကြ၏။

ငါ့ကို မပန်ကြားဘဲ မစားကြနှင့်ဟု မှာကြား၍ ခရီးထွက်
ကြ၏။

ဤတောရှိ ဂုမ္မိယဘီလူးတို့သည် တောအုပ်အလယ်၌ သစ်
ရွက်ခင်းပြီး ချက်ချင်းသေစေသည့် အဆိပ်ကို ခတ်ထားသည့်
ပျားလပို့ကို ထား၏။

မသိသူတို့က ကုသိုလ်ယူလိုသူတို့ ထားသည်ထင်၍ စား
ကြ၏။

ချက်ချင်းသေကြ၏။

ဘီလူးတို့သည် လူ့သေတို့ကို စားကြ၏။

လှည်းကုန်သည်တို့ ရောက်လာကြ၏။

ပျားလပို့ကိုမြင်လျှင် ခေါင်းဆောင်၏စကား နားမထောင်
ဘဲ အချို့က စားကြ၏။

အချို့က လှည်းမှူးကို မေးပြီးမှ စားမည်ဟု စောင့်နေ
ကြ၏။

လှည်းမှူးရောက်လာ၍ မစားရန် တား၏။

ရှေးဦးစွာ စားသူတို့ သေကြ၏။

အချို့အဝက် စားသူတို့ကို အန်ဆေးတိုက်၏။

လှည်းမှူးသည် လိုရာခရီးကို ခေါ်ဆောင်သွား၏။

ပါလာသော ပစ္စည်းများရောင်းပြီး အိမ်ပြန်လာကြ၏။

မြတ်စွာဘုရားက ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး.....

“ရဟန်းတို့၊ ပျားရည်အဆင်း၊ ပျားရည်အနံ့၊ ပျားရည်အရသာရှိသော အဆိပ်များ ရှိတတ်ကြ၏။ အစာကို ရှာသော ဂုမ္မိယဘီလူးသည် ထိုအဆိပ်မျိုးကို လမ်းတွင်ထား၏။ စားမိကြသူတို့ သေကြရ၏။

ဉာဏ်ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်၍ ထိုအဆိပ်ကို ရှောင်ကြဉ်သော သူတို့ကား ချမ်းသာကြကုန်၏။

ဤနည်းတူ လူတို့၌ ကာမဂုဏ်ငါးပါးသည် အဆိပ်မည်၏။ ရှောင်ကြဉ်နိုင်သူတို့သည် ကိလေသာကို လွန်မြောက်ကုန်၏ ဟုဟောကြားတော်မူ၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

လှည်းကုန်သည်မှူးသည် ငါဘုရား ဖြစ်လာ၏.....
ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်း၏။

၇၊ ဝမ်းတစ်သွား၏ တမန်ဝတ္ထု
(တိကနိပါတ်၊ ၂၆၀။ ဒူတဇာတ်)

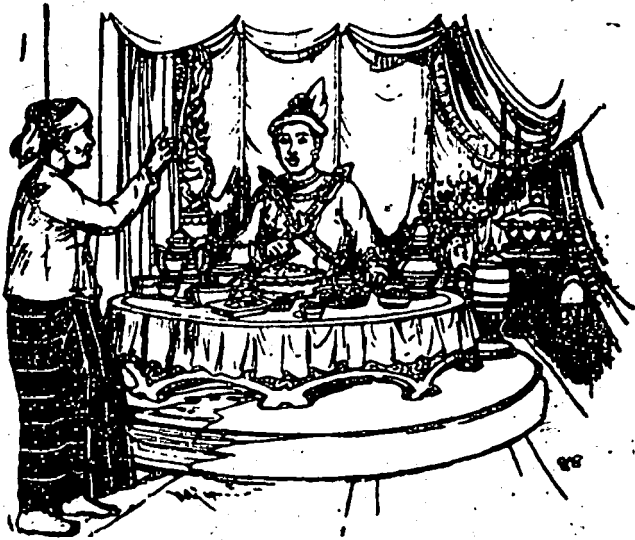
ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်-
အစား၌ ဣန္ဒြေမဲ့သော ရဟန်းတစ်ပါးကို အကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူသည်။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ်၊ ဘုရားလောင်း
သည် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသားဖြစ်၏။ အရွယ်ရောက်လျှင်အတယ်ပညာ
များသင်ကြား၏။ ခမည်းတော်လွန်သော် မင်းဖြစ်၏။ ထိုမင်း
သည် “ဘောဇနသုဒ္ဓိ” မင်းဟု အမည်တွင်၏။

ထိုမင်းသည် စားတော် ထမင်းအုပ်ကို အဖိုး တစ်သိန်း ထိုက်အောင် စီစဉ်၍ စားလေ့ရှိ၏။ မိမိ ရှေးဘုန်းကံကြောင့် ဤသို့စားရသည်ကို လူများ သိမြင်စေပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုကြစေလိုသော စေတနာဖြင့် အိမ်ရှေ့တွင် မဏ္ဍပ်ထိုး၊ အလှ အပဆင်ပြီး ထီးဖြူမိုးထားသည့် ရွှေ ရာပေလွှင်ပေါ်၌ အဖိုး တစ်သိန်းတန် ရွှေခွက်၌ ထည့်ကာ မင်းသမီးအပေါင်း ခြံရံ၍ စားတော်မူသည်။

ဣန္ဒြေမဆောင်နိုင်သော စားချင်စိတ်

ယောက်ျား တစ်ယောက်သည် မင်းကြီး စားနေသည်ကို ကြည့်ကာ စားချင်သောစိတ်ကို ဖြေဖျောက်၍မရ၊ ဣန္ဒြေပင် မဆောင်နိုင်ရှာပဲ၊ “ငါ့ကို သတ်ချင်သတ်ပါစေတော့၊ ထမင်း

ကစ်လုတ် စားရရင် သေပျော်ပါပြီ၊ ဉာဏ်ဆင်၍ စားမည်” ဟု
စိတ်ကူးကာ လက်နှစ်ဖက်မြှောက်ပြီး “ငါတမန်တည်း” ဟု
အော်၍ ဝင်လာ၏။ နိုင်ငံတစ်ခုမှ စေလွှတ်သော သံတမန်
အထင်ဖြင့် လူတို့သည် လမ်းဖယ်ပေးကြ၏။

ထိုသူသည် လျင်မြန်စွာသွား၍ မင်းကြီးစားနေသော စား
တော်ခွက်ကို လက်နှိုက်ပြီး ထမင်းအုပ်ကိုယူကာ စားလေ၏။
ထိုအခါ သန်လျက်ကိုင် အစောင့်အရှောက်တို့သည် ထိုသူ၏
ခေါင်းကိုဖြတ်ရန် သန်လျက်များဖြင့် မိုးကြ၏။

မင်းကြီးက မဖြတ်ရန်တားမြစ်တော်မူ၏။

“မကြောက်နှင့် စားပါ” ဟု ဆိုပြီးလျှင် လက်ကို ဆေး၍
ထိုင်နေတော်မူ၏။

ထိုသူ ပွဲတော်အုပ်ကို ဝအောင်စားပြီးသောအခါ ရေခွက် ကို
လည်းကောင်း၊ သောက်တော်ကို လည်းကောင်း ပေး
တော်မူစေ၏။ ရေသောက်ပြီးလျှင် မင်းကြီးက-

“သင်သည် တမန်ဟုဆို၏။ ဘယ်တိုင်းပြည် ဘယ်နိုင်ငံက
ဘယ်သို့သော အမျိုးအစားသံတမန်နည်း၊ ဘယ်ကိစ္စ ဆောင်
ရွက်ရန်အတွက် စေလွှတ်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။

“မှန်လှပါ၊ ဗိုက်၏ စေခိုင်းချက်အရ ရောက်လာရသော
ဝမ်းဗိုက်၏တမန် ဖြစ်သည်” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မင်းကြီးက “အလို မကြားစဖူး ဝမ်းဗိုက်က စေ
သော တမန်ဟု စကားဆန်း ကြားရသည်၊ အဓိပ္ပာယ်
ထင်လင်းအောင် သင့်စကားကို ရှင်းရှင်း တင်လျှောက်လော့”
ဟု မိန့်ဆို၏။

“ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ အရှင်မင်းကြီး၊ သတ္တဝါမှန်သမျှသည်
နေ့ရော ညဉ့်ပါ ဝမ်းဗိုက်အတွက် အာဟာရကို ရှာကြံကြရပါ

သည်။ ဝမ်းဗိုက်၏ အလို နိုင်ငံသို့ လိုက်ကြရပါသည်။
အကျွန်ုပ်ကား ဝမ်းဗိုက်၏တမန် ဖြစ်ပါသည်။ ဝမ်းဗိုက်၏
စားလိုသောတဏှာကြောင့် ဣန္ဒြေပင်မဆည်နိုင် ဖြစ်ရပါသည်”
ဟု သန်လျက်ဓားများ မိုးနေသည့်ကြားမှ မကြောက်မရွံ့
လျှောက်တင်လေ၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးက.....

“ထိုစကားသည် မှန်ပေ၏။ သတ္တဝါတိုင်းသည် ဝမ်းဗိုက်၏
တမန်ဖြစ်ကြသဖြင့် စားလိုသောတဏှာ၏ စီရင်ခြင်းကို ခံကြ
ရသည်။ ထိုသူကား အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်သော စကားကိုဆိုပေ
၏” ဟု နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ကာ.....

“ငါတို့အားလုံးသည် ဗိုက်၏တမန် ဖြစ်ကြသောကြောင့်
ငါသည်လည်း ဗိုက်၏တမန်၊ သင်သည်လည်းဗိုက်၏တမန်သာ
လျှင် ဖြစ်ကြပေသည်။ စားလိုသော တဏှာက စေခိုင်းသမျှ
လုပ်ကြရသူများသာ ဖြစ်ပေသည်” ဟု ဆိုကာ ထိုသူအား
စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို ပေးလေသည်။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

ဣန္ဒြေမဲ့သော ယောက်ျားသည် ယခုဣန္ဒြေမဲ့သော ရဟန်း
ဘောဇနသုဒ္ဓိမင်းသည် ငါဘုရား ဖြစ်လာ၏.....
ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်း၏။

၁။ ကြီးပွားကြောင်းတရား ၆ - ပါးဝတ္ထု

(ဧကနိပါတ် ၈၄။ အတ္တဿဒ္ဓါရဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်...
သာဝတ္ထိပြည်မှ ခုနစ်နှစ်အရွယ် သူဌေးသားကလေးသည်
ခေလွန် ပညာရှိ၏။ ဖခင်အား အကျိုးစီးပွား ဖြစ်ကြောင်း
ကြီးပွားကြောင်း ပြဿနာကိုမေး၏။ ဖခင်မဖြေနိုင်၍ မြတ်စွာ
ဘုရားထံ ခေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုခုနစ်နှစ်သား
ပညာရှိ သူဌေးသားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူ
သည်။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ်-

ဘုရားလောင်းသည် သူဌေးကြီးဖြစ်၏။ သူဌေး၏သားသည်
ခုနစ်နှစ်အရွယ် ပညာကြွယ်သူကလေး ဖြစ်၏။

ဖခင်အား အကျိုးစီးပွားဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်း၊ ကြီးပွား
ကြောင်းသည် အဘယ်နည်းဟုမေး၏။

ဖခင်သည် သားအား အကျိုးစီးပွားဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်း
ကို ဤသို့ဖြေ၏။

(၁) အနာရောဂါ မရှိခြင်းဟု ဆိုအပ်သော မြတ်သော
လာဘ်လာဘကို အလိုရှိရာ၏။

(၂) အကျင့်သီလကိုလည်း အလိုရှိရာ၏။

(၃) ပညာရှိတို့၏ အဆုံးအမဩဝါဒကိုလည်း အလိုရှိရာ၏။

(၄) အကြားအမြင် ဗဟုသုတကိုလည်း အလိုရှိရာ၏။

(၅) သုစရိုက်တရား သုံးပါးကို အစဉ် ကျင့်ခြင်းကိုလည်း
အလိုရှိရာ၏။

ကံသနှင့် ဥပကံသအမည်ရှိသားတော်နှစ်ပါးနှင့် ဒေဝဂမ္ဘာ အမည်ရှိ သမီးတော်တစ်ပါးရှိ၏။

ထိုသမီးတော်ကို ဖွားမြင်စဉ်က ပုဏ္ဏားတို့က ထိုသမီးတော်မှ မွေးဖွားသည့် သားတို့သည် “ကံသမင်းတို့၏ အနွယ်ကို ဖျက်ဆီးလိမ့်မည်ဟု လျှောက်ထား၏။

ခမည်းတော် မဟာကံသလည်း သမီးတော်ကို အလွန်ချစ် သောကြောင့် ဤကိစ္စမှာ သားတော်တို့ လက်ထက်တွင် ဖြစ်မည် ဖြစ်၍ သားတော်တို့ တာဝန်ဟု လျစ်လျူရှုခဲ့၏။

တစ်ပင်တိုင်မင်းသမီး

မဟာကံသမင်း နတ်ရွာစံ၏။
သားတော်ကြီး ကံသသည် မင်းပြု၏။
ဥပကံသသည် အိမ်ရှေ့မင်းဖြစ်၏။
မောင်တော်တို့လည်း လူအများ ကဲ့ရဲ့မည်စိုး၍ နှမတော်ကို မသုတ်သင်ဝံ့ကြ။

အိမ်ထောင်မပြုနိုင်အောင်၊ ယောက်ျားတစ်ပါးနှင့် မတွေ့ရန် တစ်ပင်တိုင် နန်းပြာသာဒ်ဖြင့်ထား၏။

နန္ဒီဂေါပါကျွန်မနှင့် သူမ၏ လင်ယောက်ျား အန္တကစေဏှ နှစ်ယောက်ကိုသာ အလုပ်အကျွေးအဖြစ် စောင့်ရှောက်စေ၏။

ဖူးစာရှင်လာပါပြီ

ဥတ္တရာမဓုရပြည်တွင် မဟာယာဂရမင်း၌လည်း သာဂရနှင့် ဥပသာဂရဟူ၍ သားတော်နှစ်ပါးရှိ၏။

ခမည်းတော် နတ်ရွာစံလျှင် သာဂရသည် မင်းဖြစ်၍ ဥပ သာဂရသည် အိမ်ရှေ့မင်းဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် နန်းတွင်း၌ ညီနောင်နှစ်ပါး ပြောမှားဆိုးမှား
ရှိသဖြင့် ဥပသာဂရသည် နောင်တော်ကိုကြောက်၍ထွက်
ပြေး၏။

ထိုဥပသာဂရသည် ဥတ္တရာပထပြည်မှ အိမ်ရှေ့မင်း၊ ဥပကံသ
နှင့် ကျောင်းနေဖက်ဖြစ်၍ ဥပကံသမင်းသားထံ ပြေးလာခဲ့၏။
အလွန် ချစ်ကြည်သူများဖြစ်၍ နောင်တော် ကံသမင်းကို
အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ၏။

နောင်တော်ကံသမင်းလည်း ဥပသာဂရအားကြီးစွာသော
စည်းစိမ်ကိုပေး၍ မြှောက်စားထားသည်။

ဥပသာဂရမင်းသားသည် တစ်ပင်တိုင်နန်းပြာသာဒ်နှင့်တစ်
ကိုယ်တည်းနေသော ဒေဝဂမ္ဘာမင်းသမီးကို စိတ်ဝင်စား၏။

မင်းသမီးကလည်း ပြာသာဒ်ပေါ်မှလှမ်း၍ မြင်လိုက်ရသော
ဥပသာဂရမင်းသားကို စိတ်ဝင်စားနေ၏။

ဥပသာဂရ မင်းသားသည် အထိန်းတော် နန္ဒီဂေါပါ
ကျွန်မကို ထံစိုးလက်ဆောင်ပေး၍ မင်းသမီးကို စကားလက်
ဆောင် ပြောစေ၏။

မင်းသမီးကလည်း တွေ့ချင်နေ၍ အထိန်းတော်၏ အစီ
အစဉ်ဖြင့် နန်းပြာသာဒ်သို့ ညဉ့်အချိန် တင်ပေး၏။

ဤသို့ဖြင့် ဥပသာဂရမင်းသားနှင့် ဒေဝဂမ္ဘာ မင်းသမီးတို့
တစ်ပင်တိုင် နန်းတွင် မကြာခဏ တွေ့ခွင့်ရခဲ့ကြ၏။

လက်ထပ်ထိမ်းမြားခွင့်ရကြပြီ

ကာလကြာသော် မင်းသမီးတွင် ကိုယ်ဝန်တည်လေ၏။

မဖုံးနိုင်မဖိနိုင် ဖြစ်လာသောအခါ မောင်တော်တို့က
အထိန်းတော် နန္ဒီဂေါပါကို ခေါ်၍ မေးကြ၏။

မင်းကြီးအား ဆက်မည့် လက်ဆောင် ပဏ္ဏာများကိုပင် လှယက်ကြ၏။

လူအပေါင်းတို့သည် ဤအကြောင်းကို နန်းရင်ပြင်တွင် လူစု၍အော်ကြ၏။

ကံသမင်းကြီးသည် ညီနောင်တစ်ကျိပ်တို့၏ ဖခင် အန္တက ဝေဏ္ဍကိုခေါ်၍ ကြိမ်းမောင်းသတိပေး၏။

လူတို့သည်သုံးကြိမ်စိုင်အောင် အော်ဟစ်တိုင်ကြားသော အခါ အန္တကဝေဏ္ဍကိုခေါ်၍ ပြင်းထန်စွာသတိပေး၏။

အန္တကဝေဏ္ဍလည်း ကျွန်သားညီနောင်တို့ကိုသူမနိုင်၊ ရာဇဝတ်ဘေးကိုကြောက်သဖြင့် အမှန်အတိုင်းပင် မင်းသမီးမှမွေးသည့် သားများဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ဟ ပြောကြားတော့၏။ ထိုအခါမှ မင်းသားတစ်ကျိပ်ဖြစ်ကြောင်းကို သိကြရတော့၏။

လူသတ်ပွဲကြီးကျင်းပမည်

ကံသမင်းကြီးသည် အလွန်ကြောက်ရွံ့သွား၏။

မင်းသားတို့ကို မည်ကဲ့သို့ဖမ်းရမည်နည်းဟု တိုင်ပင်၏။

အမတ်တို့က “မင်းသားတို့မှာ လက်ငှေ့ နပန်းအလွန်ဝါသနာကြီးကြသည်၊ လက်ငှေ့ပွဲကျင်းပမည်ဆိုလျှင် မင်းသားတို့ လာကြလိမ့်မည်၊ ထိုအခါတွင် ဖမ်းဆီးပါ”ဟုအကြံပေးကြ၏။

မင်းကြီးသည် နန်းရင်ပြင်၌ မဏ္ဍပ်ကြီးဆောက်၍ “ခုနစ်ရက်မြောက်တွင် လက်ငှေ့သတ်ပွဲကြီး ကျင်းပမည်၊ မည်သူမဆို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သည်”ဟု ကြေညာစေ၏။ သေသူတို့ကိုပစ်ချရမ့်တွင်းကြီးကိုလည်း တူးထားစေ၏။

ပွဲသဘင်ကြီးနေ့တွင် ဘုရင့်လက်ဝှေ့ကျော် စာရုရနှင့်မှဋ္ဌိက တို့သည် ပွဲခင်းတွင် လက်ပန်းပေါက် တဖြောင်းပြောင်း ခတ်လျက် လက်ဝှေ့ရေးပြ၍သွားကြ၏။ ထိုပွဲကို ကံသမင်း ကြီးနှင့် အိမ်ရှေ့မင်းကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်၍ လူတို့သည်လည်း ညောင်စောင်းအဆင့်ဆင့်မှ ကြည့်ကြ၏။

ကျွန်သားညီနောင် တစ်ကျိပ်တို့ လာကြ၏။ လမ်းတွင် ထမင်းဆိုင်၊ နံသာဆိုင်တို့ကိုဝတ်လျက် လုယက်ဖျက်ဆီးကြ၏။ နိသောအဆင်းရှိသော ပုဆိုးတို့ကို နံသာပွင့် ပန်းတို့ကို ဆိုင်များမှ လုယက်၍ လိမ်းပြီး၊ ပန်းပန်ပြီး ရွှေနားတောင်း ဝတ်လျက်လာ ကြ၏။

မင်းသားညီနောင်တို့သည် ကြွေးကြော် ကြိုဝါးလျက် လက်ပန်းပေါက် တဖြောင်းပြောင်းခတ်ပြီး ပွဲတွင်းသို့ ဝင် လာ၏။ လက်ဝှေ့ကျော်စာရုရသည် ပွဲလယ်သို့ ထွက်လာ၏။

မင်းညီနောင်တို့ ဒွါရာဝတ်မြို့ကိုတိုက်ရန်ရောက်လာသည်နှင့် မြို့ပြင်မှ အစောင့်ဘီလူးသည် မြည်းသဏ္ဍာန်ဖြင့်မြည်၏။ မြို့သည် ပျံတက်သွားပြီး သမုဒ္ဒရာအလယ်၌ တည်၏။ မင်းညီနောင်တို့ ပြန်သွားလျှင် မူလနေရာသို့ ပြန်ရောက်လာ၏။ မင်းညီနောင် တို့သည် နောင်တစ်ကြိမ်ကြီးစားပြန်၏။ မြို့သည်ပျံတက်သွား ပြန်၏။

မြို့ကြီးမပျံနိုင်ရန် သံနှင့်တွဲ

မင်းညီနောင်တို့သည် ကဏ္ဍဒီပါယနရသေ့ထံသွားကာ ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ထားကြ၏။ ရသေ့က “မြို့စောင့် မြည်း၏ခြေတို့ကိုဖက်၍တောင်းပန်လျှင် သိမ်းယူရနိုင်လိမ့်မည်” ဟု ပြောလိုက်၏။ မင်းညီနောင်တို့သည် မြို့စောင့်မြည်း၏ ခြေ တို့ကို ကိုင်ကာ ဝပ်၍ “မြို့ကိုသိမ်းယူလျှင် အသံမပေးပါနှင့်” ဟု တောင်းပန်၏။ မြည်းက “ငါအသံမပြုဘဲမနေနိုင်၊ သို့သော် ငါအကြံပေးမည်” ဟုဆိုကာ ရှေးဦစွာ မင်းသားလေးယောက် တို့သည် သံချောင်းကြီး လေးခုတို့ကို ယူပြီး ထိပ်၌ သံကွင်း ချိတ်များ၊ ပြုလုပ်ထားပြီး အသံစောင့်နေကြ၊ သံတံတင်း (သေတ္တာကြီး)လေးခုနှင့်ဆက်၍ မြို့တံခါး လေးပေါက်တွင် ချထားကြ၊ မြို့ပျံမည်ပြုသောအခါ သံချောင်းရှိ သံကွင်းတို့ဖြင့် မြို့တံခါးကို တွဲချိတ်ထားလျှင် သေတ္တာကြီး လေးခုကြောင့် မြို့သည် ပျံနိုင်တော့မည်မဟုတ်ဟု အကြံပေး၏။

မြို့ဒွါရာဝတ်ရခဲ့ပြီ

မင်းညီနောင်တို့သည် မြည်းအကြံပေးသည့်အတိုင်း စီစဉ် ထားပြီး မြို့ကိုဝင်တိုက်၏။ မြည်းကအသံမြည်၍ မြို့ကြီးပျံတက် မည်အပြု မြို့တံခါးလေးပေါက်တို့ကို သံတံတင်း (သေတ္တာ)နှင့်

သံကွင်းတို့ဖြင့် တွဲချိတ်လိုက်သောအခါ မြို့ကြီးမှာ ပျံမတက် နိုင်တော့ဘဲ၊ စံတွဲနေခြင်းဖြင့် မင်းသားတို့သည် မြို့တွင်းသို့ ဝင်၍ မင်းကိုသတ်ကာ မြို့ကိုသိမ်းယူကြတော့၏။ ဤသို့လျှင် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းတွင် ခြောက်သောင်း သုံးထောင်သောမြို့မှ မင်း တို့ကို သိမ်းယူကြပြီး ဧကရာဇ်မင်းအဖြစ် ဒွါရာဝတီမြို့မှာပင် နေကြလေ၏။

ဆယ်ပုံခွဲစိ၍ တစ်ပုံလိုနေခြင်း

မင်းညီနောင်တစ်ကျိပ်တို့ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းလုံးကို ရသော အခါ မင်းသားတို့သည် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းကို ဆယ်စုထား၍ခွဲဝေ လိုက်ကြ၏။ နောက်မှ အစ်မတော် “အဇ္ဇနဒေဝီ” အတွက် သတိ ရပြန်သဖြင့် တစ်ဆယ့်တစ်ခု ခွဲဝေမည်ပြုရာ အငယ်ဆုံး အကိုရ မင်းသားက “ သူ့အစုကို အစ်မတော်အားပေးပါ၊ မင်းမလုပ် လိုပါ၊ ကုန်သွယ်၍ အသက်မွေးပါမည်။ အခွန်တော်လွတ်ငြိမ်း ခွင့်သာပေးပါ” ဟု တောင်းဆို၍ မိမိ၏ဆုကို အဇ္ဇနဒေဝီကို ပေးလိုက်လေ၏။

နောင်တော်မင်းကြီး၏ ပရိဒေဝ

ထိုခေတ်က လူတို့သက်တမ်းသည် အရှည်တစ်သောင်းရှည် ကြ၏။ နောင်တော်အကြီးဆုံး ဝါယဒေဝမင်းကြီး၏သားတော် တစ်ပါး သေလွန်လေ၏။ မင်းကြီးသည် သားတော်အတွက် မိမိ၏သားတော်ကို ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအကြောင်းကို (၉)ယောက်မြောက်ဖြစ်သော ညီတော် “ဃဋ္ဌပဏ္ဍိတ” ကြားလေလျှင် နောင်တော် သောကကို ပရိ ယာယ်ဖြင့် ငြိမ်းစေမည်ဟု အရူးယောင်ဆောင်လိုက်၏။

ယုန်ပေးပါ-ယုန်ပေးပါ

ဃဋပဏ္ဍိတသည် အရူးအသွင်ပြင် ကောင်းကင်ကို မော်လှည့်ပြီး “ယုန်ပေးပါ-ယုန်ပေးပါ” ဟု အော်၍ တစ်မြို့လုံးကြည့်နေ၏။ ထိုအခါ ဃဋပဏ္ဍိတမင်းဘား ရူးပြီးဟု တစ်မြို့လုံး ဆူညံသွား၏။

ထိုခဏ၌ ရောဟိဏေယျအမတ်သည် ဝါသုဒေဝ မင်းကြီးထံသွား၍....

“အရှင်မင်းကြီး ထတော်မူပါ...ထတော်မူပါ၊” အရှင်မင်းကြီး၏ နှလုံးသည် ပွတ်နှင့်တူသော ညီဇော် ဃဋပဏ္ဍိတသည် ရူးသွတ်သော ဝေဒနာစွဲကပ်ကာ ယုန်ပေးပါ၊ ယုန်ပေးပါဟု

အော်ဟစ်ပြီး မြို့တွင်း၌ လှည့်လည်နေပါသဖြင့်၊ တစ်မြို့လုံး ချောက်ချားနေပါပြီ” ဟု လျှောက်ထားလေ၏။

မင်းကြီးသည် ထိုအခါမှ အလျင်အမြန်ထကာ ညီတော်ထံ သွားပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ယုယစွာကိုင်၍...

“ညီထွေး....ဘယ်လိုကြောင့်ရူးရတာလဲ၊ တစ်မြို့လုံးလှည့်ပြီး ယုန်ပေးပါ၊ ယုန်ပေးပါ အော်နေတာ ဘယ်သူက သင့်ယုန်ကို ခိုးထားလို့လဲ” ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဃဋပဏ္ဍိတသည် ဝါသုဒေဝမင်းကြီးမေးသည်ကို မဖြေ။

“ယုန်ပေးပါ...ယုန်ပေးပါ”

ဟုသာ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ပြောနေ၏။

တရားပြမှု သောကငြိမ်း

ထိုအခါ ဝါသုဒေဝ မင်းကြီးက....

“ညီထွေး...တောထဲကယုန်တွေ လိုချင်သလား၊ ရွှေသား နှင့် လုပ်သည့် ယုန်ရုပ်ယူမလား၊ ငွေသားနှင့်လုပ်သည့် ယုန်ရုပ် လား၊ ပတ္တမြားယုန်ရုပ်ယူမလား၊ ဘယ်လိုယုန်မျိုး လိုချင် သလဲ ရစေမည်” ဟု ပြော၏။ ထိုအခါ ဃဋပဏ္ဍိတက....

“နောင်တော်မင်းမြတ်၊ ကမ္ဘာမြေပေါ်က ဘယ်လိုယုန် မျိုးမှ မလိုချင်ပါ၊ လပေါ်မှာ အရိပ်ထင်နေတဲ့ ယုန်ကိုသာ လိုချင်ပါတယ်၊ လပေါ်က ယုန်ကိုသာ ယူပေးပါ”

“လပေါ်က ယုန်ကို ယူပေးပါ” ဟု ခြေကို ဆောင့်ကာ ကလေးငယ်ပမာ ပူဆာလေ၏။

ဤစကားကိုကြားရသောအခါ နောင်တော် မင်းကြီးသည် ညီတော် မုချရူးလေပြီဟု များစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်၍....

“ညီထွေး....မတောင့်တ ကောင်းတာ တောင့်တနေ သည်၊ မရနိုင်တာ လိုချင်နေသည်၊ မရနိုင်တာ တောင့်တနေလို့ အသက်ပါစွန့်ရမည်၊ လပေါ်ကယုန်ကို ရနိုင်မည်မဟုတ်”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါမှ ယဋပဏ္ဍိတသည် မတုန်မလှုပ် ရပ်လျက်....

“အို...နောင်တော် မင်းမြတ်၊ လပေါ်မှာ ထင်နေသည့် ယုန်ကို မရနိုင်ဟုသိပြီး သူတစ်ပါးကို ဆုံးမနေလျှင် လေးလ လောက်က သေဆုံးသည့် သားအတွက် ယခုထိ ဘာကြောင့် သောက ရောက်နေရပါသနည်း”

“အို နောင်တော်မင်းမြတ်။ ။ မိမိရင်မှာဖြစ်သည့်သားကို မသေပါနှင့်ဟု လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့ တောင့်တ၍ မရပါ၊ မတောင့်တသင့်သည်ကို တောင့်တနေလျှင် အဘယ်မှာ ရနိုင် ပါမည်နည်း။”

“အို...နောင်တော် မင်းမြတ်၊ တမလွန်ဘဝကို ပြောင်း သွားသူအတွက် ဘာကြောင့် စိုးရိမ်နေပါသလဲ၊ မန္တန်ရွတ် လိုက်လို့လည်း ပြန်ရှင်ဖို့ မတတ်နိုင်ပါ၊ မြစ်ပေါင်းဆေး၊ ဆေး အထူးထူးနှင့် ကုလို့လည်း ပြန်မရှင်နိုင်ပါ၊ ရွှေ၊ ငွေ ရတနာ ဥစ္စာပစ္စည်းများ ပုံပေးလို့လည်း ငြိန်ရှင်ဖို့ မတတ်နိုင်ကောင်း ပါ”ဟု အံကျိုးအကြောင်းပြကာ တရားဟောလေ၏။

ထိုအခါ ဝါသုဒေဝမင်းကြီးသည် ငါ့ညီငယ်ကား ငါ၏ ပရိဒေဝ သောကကို ပယ်ဖျောက်ရန် ပရိယာယ်လုပ်ပေသည် ဟု ချီးကျူးပြီး ထိုအချိန်မှစ၍ သားအတွက် ငိုကြွေးခြင်းမပြု တော့ဘဲ သောက ငြိမ်းလေသတည်း။

ဤသို့လျှင် ရှေးပညာရှိတို့သည် သူတစ်ပါး၏ သောကကို ငြိမ်းစေသတည်းဟု ဟောတော်မူ၏။ ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ သားသေ၍ သောကရောက်နေသော သူကြွယ်သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

ရောဟိဏေယျသည်	အာနန္ဒာ၊
ကြွင်းသောပရိသတ်သည်	ဘုရားပရိသတ်၊
ဃဋပဏ္ဍိတသည်	ငါဘုရား ဖြစ်လာ၏။

ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်း၏။

မင်းညီနောင်တစ်ကျိပ်တို့၏ ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ရဦးမည် ဆိုသော်.....

ပျက်စီးချိန်တန် ကြမ္မာဖန်

ထိုနောက် မင်းညီနောင်တစ်ကျိပ်တို့မှ မွေးသောသားတော် မင်းသားများသည် ကဏ္ဍဒီပါယနရသေ့ကြီး ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဏ်ရသည်ဟု ပြောကြသည်။ ဟုတ်မဟုတ်သွား၍ စုံစမ်းကြရအောင်ဟု တိုင်ပင်ကြပြီး ညီမင်းသားငယ်ကို ဝမ်းဗိုက်တွင် ရှားသားကိုထည့်ပြီး ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည့် မိန်းကလေးသဏ္ဌာန် ဆင်ယင်စေကာ.....

“အရှင်ဘုရား၊ ဒီမိန်းကလေး ဘာကလေးများဖွားမည်လဲ” ဟု မေးကြ၏။

ရသေ့ကြီးသည်ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့်ကြည့်လေသော် “မင်းညီနောင် တစ်ကျိပ်တို့ ပျက်စီးချိန်ရောက်ချေပြီ၊ မိမိလည်း ယနေ့ပင် သေရတော့မည်” ကို သိ၍.....

၁၁။ ပညာဉာဏ်ရောဂ်ဖြင့် ရန်အောင်သည့်

မင်းသားဝတ္ထု

(၉၆ တေလပတ္တဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် သုမ္ဘတိုင်း ဗေဒကနိဂုံးကို အမှီပြု၍ တောအုပ် တစ်ခု၌ နေတော်မူစဉ်.... ဇနပဒကလျာဏီသုတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဇနပဒကလျာဏီဟူသည် ကား ဇနပုဒ်၌ အပြစ်ခြောက်ပါးမှကင်းသော ကောင်းခြင်း ငါးဖြာနှင့်ပြည့်စုံသူဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ ဇနပဒကလျာဏီသည် မမြင့်လွန်း၊ မနိမ့်လွန်း၊ မကြီးလွန်း၊ မဆူးလွန်း၊ မမည်းလွန်း၊ မဖြူလွန်း၊ လူမက နတ်တမျှလှ၏။ ဤသို့ အပြစ်ခြောက်ပါး မှကင်း၏။ အရေ၏ကောင်းခြင်း၊ အသား၏ ကောင်းခြင်း၊ အကြော၏ကောင်းခြင်း၊ အရိုး၏ ကောင်းခြင်း၊ အရွယ်၏ ကောင်းခြင်းတည်းဟူသော ကောင်းခြင်းငါးဖြာနှင့် ပြည့်စုံ၏။

ဇနပဒသည် က-ခြင်း၌အမူအရာ ကောင်း၏။ ဆိုခြင်း၌ လည်း အမူအရာကောင်း၏။ ဇနပဒကလျာဏီ က-သည်ဆိုလျှင် လူစည်းကား၏။ ဤမျှလှပသော အမူအရာ ကောင်းသော အကကောင်းသော၊ အဆိုကောင်းသော ဇနပဒကလျာဏီ၏ ရှေ့မှဖြတ်လျှောက်သွားသော ယောက်ျားကို အတွင်းအနား အရစ်နှင့် အပြည့်ထည့်ထားသော ဆီခွက်ကိုယူ၍ ပရိသတ် အလယ်မှ ဆီမဖိတ်အောင်ယူသွားရ၏။ ဆီဖိတ်ခဲ့သော် သန်လျက် ဖြင့် ခုတ်သတ်မည်ဟု နောက်မှဇက်ကိုသန်လျက်မိုး၍ လိုက်နေ

ခြင်းကို ခံရ၏။ သူသည် အသက်ရှင်ခြင်းငှာ၊ အသတ်မခံရခြင်းငှာ၊ အထူးသတိထား၍ ဆီမဖိတ်အောင် ဆီခွက်ကို ယူမည်သာဖြစ်၏။ ဤလှပသော သာယာသော အရာအားလုံးကို ငဲ့စောင်း၍မျှ မလှည့်ဘဲ ဆီခွက်၌သာအာရုံထား၍ မဖိတ်အောင်ယူ၏။ ထိုအတူ သာသနာတော်၌ကျင့်သော ရဟန်းသည် ကယဂဏာသတိ တည်းဟူသောသတိကို ကောင်းစွာ ထိန်းချုပ်၍ ကျင့်အပ်၏။ ချုပ်၍ကျင့်အပ်၏ဟူသော ဇနပဒ ကလျာဏီသုတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

ထိုယောကျ်ားသည် ဆီခွက်ကိုခက်ခက်ခဲခဲယူရသည် မဟုတ်၊ လွယ်ကူစွာပင် ယူဆောင်ခဲ့သည်သာတည်း၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏ဇက်ပေါ်တွင် သန်လျက်ကိုင်သော ယောကျ်ားသည် ခြိမ်းခြောက်လျက် နောက်မှထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာသည်၏ အဖြစ်ကိုသိသောကြောင့်တည်း။

ရှေးကပညာရှိတို့က မမေ့မလျော့၊ မတိမ်းမစောင်းဘဲ သတိကိုလက်မလွတ်ခြင်းကြောင့် ဘီလူးမတို့သည် နတ်သမီးတစ်မျှ လှအောင်ဖန်ဆင်းထားသော ရူပါရုံကို ဣန္ဒြေတို့ကိုဖျက်၍ ငဲ့စောင်း၍မျှ မကြည့်ဘဲသွား၍ မင်းအဖြစ်ကို ရောက်ခဲ့သည်။ ဤသို့ရောက်ခြင်းသာလျှင် ပြုနိုင်ခဲ့၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းစိုးစံစဉ်၊ ဘုရားလောင်းသည် ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ သားတော်ပေါင်း တစ်ထောင်တို့တွင် အငယ်ဆုံးသော သားတော်ဖြစ်၏။

ထိုသားတော်သည် နန်းတော်သို့ ကြွလာသော အရှင်
ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို ဆွမ်းကပ်၏။ အမှုကြီးငယ်ကို ပြု၏။ အဆုံး
အမကို နာခံ၏။

ဘုရားလောင်းသည် တစ်နေ့၌ ငါ့တွင် အစ်ကိုများစွာ
ရှိကြ၏။ ငါသည် ဤဗာရာဏသီပြည်၌ မိဘ အမွေဖြစ်သော
မင်းအဖြစ်ကို ရနိုင်မည်လော၊ မရနိုင်မည်လောဟု စဉ်းစား၏။
အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို မေးလျှောက် ကြည့်မည်ဟု
ကြံစည်၏။

နောက်နှစ်ရက် အကြာတွင် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ ကြွလာ
ကြလျှင် ထိုအကြောင်းကို လျှောက်၏။ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ
တို့က မင်းသားသည် ဤပြည်မှ ယူဇနာ တစ်ရာတစ်ဆယ်ဝေး
သော တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ ရောက်အောင်သွားနိုင်လျှင် ဤနေ့မှ
ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ မင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ ခရီးလမ်းမှာ
ကြမ်းလှသည်။ တောအုပ်အတွင်းဖြတ်၍ ယူဇနာတစ်ရာ
ခရီးသွားရသည်။ အဖြောင့်လမ်းကို သွားလျှင် ယူဇနာ
ငါးဆယ် သွားရသည်။

ထိုယူဇနာငါးဆယ်ခရီးသည် ဖြတ်လမ်း ဖြစ်သော်လည်း
ကြမ်းလှသည်။ လမ်းတွင် ဘီလူးမတို့သည် လှပသောအိမ်များ
ဖန်ဆင်း၍ အဆန်းတကြယ် ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး လာတိုင်း
သော ယောက်ျားတို့ကို ချိုသာသော စကားဖြင့် ဖိတ်ခေါ်၍
“နားလှည့်ပါ၊ ရေသောက်လှည့်ပါ၊ တစ်ရေးတစ်မော အိပ်
သွားပါ”ဟု ဖိတ်ခေါ်ပြီး မိမိတို့နှင့် အတူတကွ ပေါင်းဖော်
အောင် မြူဆွယ်၏။ ထိုနောက် ထိုယောက်ျားတို့ကို စား
လိုက်၏။

ရူပါရုံအဆင်းကို မက်မောသည့်သူအား ရူပါရုံ ဘန်းပြု၍ ဖမ်းယူစားသောက်၏။ သဒ္ဓါရုံကို စွဲမက်ခင်တွယ်သူအား သီဆို ဖျော်ဖြေခြင်းဖြင့် သိမ်းသွင်း၍ ဖမ်းယူစားသောက်၏။ ဂန္ဓာရုံကို နှစ်သက်သူအား ဂန္ဓာရုံဖြင့် ဖမ်းယူ စားသောက်၏။ ရသာရုံ ဖြင့် နှစ်သက်တတ်သူအား စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို ကျွေးမွေး၍ ဖမ်းယူစားသောက်တတ်၏။

ဗေဠဗ္ဗာရုံကို နှစ်သက်တတ်သူတို့အား ချမ်းမြေ့ကြည်သာ နတ်အိပ်ရာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်၍ ဖမ်းယူစားသောက်၏။ ဤသို့ ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်အာရုံတို့ဖြင့် ဖမ်းစားတတ်သော ဘီလူးမတို့ကိုမကြည့်ဘဲ သတိကိုဖြစ်စေ၍ သွားနိုင်လျှင် ခုနစ် ရက်မြောက်နေ့၌ တက္ကသိုလ်ပြည်မှာ မင်းအဖြစ်ကိုရလိမ့်မည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

လိုက်လိုသော တပည့်များ

ဘုရားလောင်းသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်တို့အား အရှင်မြတ်တို့၏အဆုံးအမကို နာယူ၍ ဘီလူးမတို့ရန်ကို အောင် နိုင်အောင် ကျော်လွှားပါမည်၊ ဘီလူးမတို့အား သတိကိုမလွတ် စေဘဲ၊ ဣန္ဒြေကိုဖျက်၍ ငဲ့စောင်၍မှ မကြည့်ဘဲ တက္ကသိုလ် ပြည်သို့ရောက်အောင်သွားပါမည်ဟု လျှောက်ထား၏။ အရှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့လည်း ပရိတ်ရွတ်၍ ပရိတ်သံ၊ ပရိတ်ရေး၊ ပရိတ်ချည်၊ ပရိတ်ပန်းတို့ကို ယူစေ၏။ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့နှင့် အမိ အဖတို့ကို ရှိခိုးပြီး မိမိအိမ်သို့သွားလေ၏။

အိမ်သို့ရောက်လျှင် အတူနေ လူပျိုတော်သားငါးယောက်တို့ အား တက္ကသိုလ်ပြည်သို့သွားမည့်အကြောင်းပြော၍ “သင်တို့

နေရစ်ကြလော့”ဟု ထားခဲ့၏။ ထိုသူ ငါးယောက်ကလည်း “မနေလိုပါ၊ မင်းသားနှင့်အထူလိုက်ပါမည်”ဟု ပြောကြ၏။ “သင်တို့လိုက်၍မဖြစ်၊ လမ်းတွင် အာရုံငါးပါးဖြင့် ဖမ်းစား တတ်သော ဘီလူးမတို့ရှိ၏။ ရန်များ၏၊ ငါကား ကိုယ့် ကိုယ်ကို သတိနှင့်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်၏”ဟု တားမြစ်၏။ ထိုသူငါးယောက်တို့ကလည်း “အာရုံငါးပါးတို့ကို အမှုမထား ကျော်လွှား၍ သွားပါမည်၊ အတူပင်လိုက်ပါရစေ” ဟု တောင်းပန်၏။ ဘုရားလောင်းက “ထိုသို့ဖြစ်လျှင် မမေ့သော သတိကိုထား၍ လိုက်ခဲ့ကြပေတော့”ဟု တပည့်ငါးယောက်နှင့် အတူ ခရီးထွက်ခဲ့ကြ၏။

ရူပါရုံရှင် ဖြားယောင်းလျှင်

ဘီလူးမတို့သည် ထိုသူငါးယောက်တို့ လာသည်ကိုမြင်လျှင် ရွာတစ်ရွာဖန်ဆင်း၍ ဆန်းကြယ်လှပစွာ ရူပါရုံဘန်းပြနိုင်သော ဝတ်စားတန်ဆာတို့ကိုဝတ်ကာ စောင့်ကြိုနေ၏။

တပည့်ငါးယောက်အနက်မှ ရူပါရုံကို နှစ်သက်တတ်သော တပည့်တစ်ယောက်သည် နောက်ချန်၍နေခဲ့၏။ ဘုရားလောင်းက “အဘယ်ကြောင့် နောက်ချန်သနည်း”ဟု မေး၏။ “ခြေနာ လိုပါ၊ ဧရပ်မှာ ခဏနားပြီးလိုက်ခဲ့ပါမည်”ဟု ပြော၏။ ဘုရားလောင်းသည် “ဘီလူးမတို့အလို မလိုက်နှင့်၊ သူတို့၏ရူပါရုံကို မတောင့်တနှင့်”ဟု မှာကြား၍ သွားနှင့်၏။ ထိုရူပါရုံကို တမ်း တသူသည် ကျန်ခဲ့ပြီး မကြာမီ ဘီလူးမတို့ စားသောက်ခြင်း ခံလိုက်ရ၏။

သဒ္ဓါရုံနှင့်ဖြားယောင်းလျှင်

ဘီလူးမတို့သည် ရှေ့မှကြို၍ ရွာတစ်ရွာကို ဖန်ဆင်း ပြန်၏။ လှပစွာတန်ဆာဆင်ထားသော မဏ္ဍပ်နှင့် တီးမှုတ်ကခုန်

တူရိယာအစုံတို့ဖြင့် သီဆိုတီးမှုတ်လျက် စောင့်ကြိုနေကြ၏။
 ဤတွင် အဆိုအက ခုန်မင်လှသူတစ်ဦး ကျန်ခဲ့ပြန်၏။ တစ်ဖန်
 အားပါးတရ စားချင်သဖွယ် ဘောဇော်ရသာ အမျိုးမျိုးကို
 ဘန်းပြ၍ ထားပြန်၏။ ခုန်မင်သူ တစ်ဦးမှာ ကျန်ခဲ့ပြန်
 လေသည်။

ဂန္ဓာရုံကို မက်မောသူသည်ကား တစ်ကိုယ်လုံးပင် ရနံ့
 ထုံလှိုင် သင်းပျံ့ကြိုင်သည့် ယမင်းငယ်ကလေးများ အကြားမှာ
 ကျန်ခဲ့ရှာပြန်သည်။ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ အတွေ့ထူး၍ ယစ်မူးနေပြီး
 တစ်ယောက်ပြုတ်ခဲ့ပြန်၏။ မင်းသား တစ်ယောက်တည်းသာ
 ကာယဂတာသတိကို ပိုင်ပိုင်ကြီးဆုပ်ကိုင်၍ ခရီးဆက်နိုင်၏။

လှည့်စောင်း၍မှမကြည့်

ထိုအခါ ဘီလူးမ တစ်ယောက်သည် ဤယောက်ျားမှာ အလွန်ထက်မြက်သောပညာ ရှိ၏။ ငါသည် ထိုယောက်ျားကို စားပြီးမှ ပြန်မည်ဟု လှပသော၊ နွဲ့နှောင်းသော မိန်းကလေး သဏ္ဍာန်ဖြင့် သူ့ကိုမင်းသားက တယုတယ တွဲခေါ် စေလို ဟန်ဖြင့် တကောက်ကောက်လိုက်၏။ တောအုပ်အစပ် ရောက် သောအခါ သစ်ခုတ်သမား၊ ထင်းရှားသမား၊ မီးသွေးဖုတ် သမားတို့သည် မြင်ကြ၍ “ရှေ့ကသွားသော ယောက်ျားသည် သင်နှင့်ဘယ်လိုတော်သနည်း” ဟု မေး၏။ “ကျွန်မယောက်ျား ပါ” ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ သူတို့က “ဤမိန်းကလေးသည် လှပနွဲ့နှောင်း လျက်ပင် မိဘကိုစွန့်၍ အရှင်နောက်ကိုလိုက်ခဲ့၏။ ဘာကြောင့် တွဲ၍မခေါ်သနည်း” ဟု မေး၏။

“ဤမိန်းမသည် ငါ၏ မယားမဟုတ် ဘီးလူးမဖြစ်သည်။ ငါ၏ လူငါးယောက်တို့ကို စားခဲ့ပြီ” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ဘီးလူးမက “အမောင်တို့ ယောက်ျားဆိုသည် စိတ်ဆိုးသောအခါ မိမိမယားကို ဘီးလူးမ၊ ပြိတ္တာမဟု ပြော တတ်ကြပါသည်” ဟု ထိုသူတို့အား ပြန်ပြော၏။

ဘီးလူးမသည် ဘုရားလောင်း၏အနီးသို့ ကပ်၍ မလိုက်နိုင် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ချီးမြှင့်လိုက်သော ပရိတ်ရေ၊ ပရိတ်ကြီး တန်ခိုးကြောင့် မလှမ်းမကမ်းမှသာ လိုက်နိုင်၏။

လမ်းတွင် လူတို့တွေ့လျှင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်သဏ္ဍာန် ဖန် ဆင်း၍ သားငယ်ကို ရင်ခွင်ပိုက်၍ လိုက်ခဲ့၏။ မြင်သောသူတို့က မေးလေလျှင် ဘုရားလောင်းက ရှေ့ကအတိုင်းပင် ဘီးလူးမဖြစ် ကြောင်းပြော၏။

ဤသို့ဖြင့် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ရောက်၏။ ဘီးလူးမသည်လည်း လှပသောအသွင်ဖန်ဆင်းပြန်၍ နောက်ကလိုက်မြဲလိုက်၏။

ဘုရားလောင်းသည် မြို့တံခါးရေပံ၌ နားနေ၏။ ဘီးလူးမသည် ပရိတ်ရေ၊ ပရိတ်ချည်၊ ပရိတ်သံတို့၏ တန်ခိုးကြောင့် ရေပံတွင်းသို့ ဝင်အံ့သောငှာမတတ်နိုင်၊ ရေပံတံခါး၌သာ နေ၏။

ဘုရင်ကကောက် မိဖုရားမြှောက်

တက္ကသိုလ်မင်းသည် ဥယျာဉ်ကစားရန်ထွက်လာ၏။ ရေပံတံခါးဝမှ နတ်သမီးမျှ လှပသော မိန်းကလေးကို မြင်ရလျှင် အလွန်တပ်မက်လာ၏။ မင်းချင်းတို့အား ကာမပိုင်လင်ရီ မရှိစုံစမ်းခိုင်း၏။ မင်းချင်းတို့က မိန်းမပျိုထံ မေးကြလျှင် “ရေပံထဲကလူဟာ ကျွန်မယောက်ျားပါ” ဟု ပြော၏။

မင်းသားက “မင်းချင်းတို့ မယုံကြနှင့်၊ ငါ့မယားမဟုတ်၊ ဘီးလူးမဖြစ်သည်၊ ငါတပည့်ငါးယောက်ကိုပင် သူတို့ သတ်၍ စားလိုက်ကြသည်” ဟု ပြော၏။

ဘီးလူးမက “ကျွန်မယောက်ျားက စိတ်ဆိုး၍ ပြောခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်” ဟု ပြော၏။

မင်းချင်းတို့သည် စကားစုံ ဘုရင်ကိုလျှောက်တင်ကြလျှင် “ပိုင်ရှင်မရှိသော ပစ္စည်းဖြစ်၍ မင်းဘဏ္ဍာ၊ ဖြစ်ချေသည်” ဟု ဘီးလူးမအား ဆင်ပေါ်တင်၍ဆောင်ယူသွားပြီး မိဖုရားအရာ၌ ထားလေ၏။

အပိုင်စားရန် တောင်းဆိုဟန်

ဘီးလူးမသည် မင်းအား နတ်တို့၏အတွေ့ထူးဖြင့် ယစ်မူးစေ၏။ မင်းကြီးသည် ဘီးလူးမအပေါ်စွဲလမ်းနေ၏။ ညဉ့်နက်လျှင် မိဖုရားသည် ထ၍ငို၏။ မင်းကြီးက တယုတယ ချော

မော့၍မေးမှ “ဘုရားကျွန်မကို နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသား တိုင်းသားပြည်သူတို့က မိဘမျိုးရိုးမသိ၊ နေရပ်မသိ၊ လမ်းပေါ်က ကောက်ယူထားသော မိန်းမဟူ၍ မလေးမစား ဖိနှိပ်ကလူ ပြုမှုလာကြမည်ကို စိုးရိမ်၍ ငိုကြွေးနေရပါသည်။ သူတစ်ပါးတို့ နှိပ်စက်ကလူမပြုနိုင်အောင် တိုင်းပြည်အလုံးစိုးပိုင်သည့် အာဏာ ပေးတော်မူပါ” ဟု တောင်း၏။ မင်းကြီးက မပေးနိုင်ကြောင်းပြောလျှင် “နန်းတွင်းအလုံးစုံကို စိုးပိုင်အာဏာ ပေးပါ” ဟု ငိုတစ်လှည့် ရယ်တစ်ခါ၊ မူရာမာယာ စုံလင်စွာဖြင့် တောင်းဆိုလေလျှင် ဘုရင်က နန်းတွင်းတစ်ခုလုံးကို အပိုင်စား အာဏာပေးလိုက်လေသည်။

အပိုင်စားလိုက်ကြခြင်း

ဘီးလူးမသည် မင်းကြီးကို အိပ်ပျော်စေပြီး၊ ကန္တာရအတွင်း ရှိဘီးလူးအပေါင်းတို့ကို ခေါ်ဆောင်ကာ မင်းကြီးနှင့် တကွ နန်းတွင်းသားများနှင့် ကျွဲ၊ နွား၊ ကြက်၊ ငှက်ပါမကျန် စားသောက်လိုက်ကြတော့သည်။

နံနက်လင်းလျှင် နန်းတွင်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေပြီး နန်းတံခါးများပင် မပွင့်ဘဲရှိ၏။ နန်းပြင်မှာနေကြသည့် မှူးမတ်သေနာပတိတို့ စုဝေးတိုင်ပင်ကာ နန်းတံခါးကိုရိုက်ချိုးဖွင်းလှစ်ပြီးဝင်ကြရာ၊ နန်းတွင်းတစ်ခုလုံး ဘီးလူးစား၍ အရိုးများသာကျန်တော့သည့်အဖြစ်ကို တွေ့မြင်ကြရတော့သည်။ တစ်မြို့လုံး အုံးအုံးကျွက်ကျွက် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

မင်းအဖြစ်တင်မြှောက်ခြင်း

မှူးမတ်ဗိုလ်ပါ ပြည်သူ အပေါင်းတို့သည် ဧရပ်ပေါ်မှ မင်းသားက ဘီးလူးမ ဖြစ်ကြောင့်နှင့် တပည့်ငါးယောက်ကိုပင်

အာရုံငါးပါးနှင့်ဖြာယောင်း၍ သတ်စားလိုက်ကြောင်း အတိအလင်းပြောပါလျက်၊ ငါတို့မင်းကြီးသည် ရူပါရုံတွင် စွဲလမ်းလှ၍ လူပေါင်းများစွာ အဆုံးရှုံးခံရသည်။ ဧရပ်ပေါ်မှ မင်းသားသည် နတ်သမီးတမျှ ဖိဆင်ထားသော ဘီးလူးမ၏ ရူပါရုံကို ဣန္ဒြေဖျက်၍ ကြည့်ရှုခြင်းမရှိ၊ ပညာဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်သည်။ ထိုမင်းသားကိုနန်းတင်၍ အဆုံးအမ ခံယူရလျှင် ပြည်သူတို့ချမ်းသာကြမည်ဟု တိုင်ပင်ညီညွတ်ကြပြီး နန်းတော်တစ်ခုလုံး ရှင်းလင်း၍ ပန်းနံသာများဖြင့် လွှမ်းစေပြီး၊ ဧရပ်ပေါ်မှ ဘုရားလောင်း မင်းသားအား မင်းအဖြစ် တင်မြှောက်လိုက်ကြသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် တရားတော်ကို ဆက်လက်ဟောကြားတော်မူသည်မှာ.....

“ရဟန်းတို့... ဆီခွက် (တေလပတ္တ) နှုတ်ခမ်းအထိ အပြည့်ထည့်ယူသွားရသူသည် ဆီမဖိတ်အောင် သတိကြီးစွာထား၍ ဆောင်ယူသွားရသကဲ့သို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးသေးသော သော နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်လိုသူသည် သတိကြီးစွဖြင့် စိတ်ကို စောင့်ရှောက်၍ အားထုတ်ရမည်” ဟု ဟောကြားတော်မူ လေသည်။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

ထိုအခါ တက္ကသိုလ်ပရိသတ်သည် ငါဘုရားပရိသတ်၊ တက္ကသိုလ်မင်းသည် ငါဘုရားဖြစ်လာ၏- ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်း၏။

၁၂။ ပညာရှိကို ဆည်းကပ်မှ သဒ္ဓါတရားရ ဝတ္ထု
(၃၆၉။ ကုက္ကုဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်း
သုံးစဉ်-

မင်းအားဆုံးမခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသည်။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ်၊ ဘုရားလောင်း
သည် ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ ပညာရှိအမတ်ဖြစ်၏။ အဂတိလိုက်စား
၍ မတရားသဖြင့် မင်းပြု၏။ တိုင်းပြည်ကို နှိပ်စက်၍အခွန်
အထုပ်ကြီးစွာ ယူ၏။ ပညာရှိ အမတ်သည် အခွင့်သာလျှင်
မင်းကိုဆုံးမရန် ကြံစည်နေ၏။

အထွက်ဘာကြောင့်တည်နိုင်သည်

တစ်နေ့တွင် မင်းကြီးသည် ဥယျာဉ်သို့ ထွက်၏။ ပညာရှိ
အမတ်သည် ပါသွား၏။ ဥယျာဉ်၌ ဆောက်နေသော အိမ်တစ်
လုံးရှိ၏။ အိမ်ကိုမော်ကြည့်လျှင် အိမ်အထွက်ဝိုင်း၍ ဆောက်
ထားသည်ကိုမြင်၏။ ပြုတ်ကျလာမည် ကြောက်သဖြင့် အပြင်
သို့ထွက်၍ မော်ကြည့်၏။ အထွက်သည် ဘာကိုမှီ၍ တည်နိုင်
သနည်း၊ အခြင်တို့သည် ဘာကိုမှီ၍တည်ကြသနည်းဟု စဉ်းစား
ပြီး ဘုရားလောင်းအားမေး၏။

“ပညာရှိ၊ ဤအိမ်မှအထွက်မှာ အမြင့်အားဖြင့် တစ်တောင့်
ထွာ၊ အဝန်းမှာ ရှစ်ထွာရှိ၏။ အကာမရှိ၊ ရင်တိုက်နှစ်ဖြစ်၏။
ဘာကိုမှီ၍ တည်နေသဖြင့် အောက်ကိုမကျသနည်း”ဟု မေး၏။

ပညာရှိ အမတ်သည် မင်းကိုဆုံးမရန် ဥပမာတစ်ခုတော့ ရပြီဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ-

“မင်းကြီး အာကာမရှိသော အခြင် (၀)တို့ အထက်မှ အဝန်းကိုတင်ထားကြသည်။ အခြင်တို့က ဖိညှပ်ပြီးထောက်၍ ပေးထားကြသဖြင့် အထွက်သည် ခိုင်ခံ့စွာ တည်နေနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်၊ အောက်သို့မကျနိုင်ပါ။

ထို့အတူ ပညာရှိသော မင်းသည် ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ မကွဲ မပြားရှိကြသော၊ စင်ကြယ်ကြသော၊ တိုင်ပင်ရာ၌ လိမ္မာကြကုန်သော ပတ်ဝန်းကျင် မှူးမတ်ပညာရှိတို့က ကောင်းစွာ ထောက်ပံ့ထားကြသဖြင့် အခြင်တို့ဖြင့် ထောက်ပံ့၍ထားသော အထွက်ကဲ့သို့ မင်းသည်ပြုပျက် မကျနိုင်ပါ။ ဘုန်းကျက်သရေတိုးမြဲတိုးမည်သာ ဖြစ်ပါ သည်”ဟု လျှောက်ထား၏။

မင်းကြီး သတိတရားရခြင်း

မင်းကြီးသည် ပညာရှိအမတ် ပြောသည့်အတိုင်း ပြန်၍ စဉ်းစား၏။ အခြင်များက ခိုင်မြဲစွာထောက်ပံ့၍ မထားနိုင် လျှင် အတွက်သည် မတည်နိုင်...

အထွက်မရှိလျှင် အခြင်လည်း မတည်နိုင်...
အချင်းချင်းမိ၍သာ တည်နိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။
တစ်ခုပျက်သော် နှစ်ခုလုံးပျက်ရသည်။

ထို့အတူ တရားမစောင့်သော မင်းသည် မထောက် ပံ့၍ အခြင်းနှင့်တူသော မှူးမတ်စသည်တို့ ပျက်စီးခဲ့လျှင် ထိုသူတို့ အကောက်အခံကို မခံရသဖြင့် မင်းလည်း အုပ်စိုးခြင်း၌ ဆုတ်ယုတ်ရာ၏ဟု စဉ်းစားမိလေ၏။

ရှောက်သီးစားနည်း

ထိုခဏ၌ မင်းကြီးအား ရှောက်သီးလက်ဆောင် ဆက်သကြ၏။ မင်းသည် ပညာရှိအမတ်အား တစ်လုံးပေး၏။ ထိုအခါ အမတ်သည် ရှောက်သီးကိုယူ၍...

“မင်းကြီး-ကြမ်းတမ်းထူထဲသောအခွံရှိသော ရှောက်သီးကို အခွံမခွာ သံဓားပြင့်စိတ်၍ စားသောသူသည် ရှောက်သီးကို ခါးအောင်စားသည်မည်၏။

အခွံကိုပါးပါးသာခွာ၍စားသောသူသည် ရှောက်သီးကို အရသာပျက်အောင်စားသည်မည်၏။

အခွံကိုစင်အောင် ခွာ၍ စားသောသူသည် ရှောက်သီး အရသာကို ပြည့်ဝစွာခံစားရ၏။

ထိုအတူ ပညာရှိသော မင်းသည် ရွာနိဂုံးတို့၌ အလို ရမ္မက်မကြီးဘဲ မင်းကျင့်တရား ၁၀-ပါးနှင့် အညီ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို စုဆောင်းလျှင် သူတစ်ပါးတို့ကို မညှဉ်းဆဲဘဲ ကြီးပွားအောင် ပြုသည် မည်၏” ဟု ပစ္စည်းဘဏ္ဍာရအောင်ရှာခြင်း၌ ရှောက်သီး ဥပမာ ပြုကာ လျှောက်ထားပြန်၏။

ကြာပွင့်ပမာ ဆုံးမပြန်ရာ

ဤသို့ဖြင့် သွားကြရင်း ရေနန်နားသို့ ရောက်လေလျှင် ရေနန်ထဲမှ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်လှစွာ ပွင်းသော ကြာပန်းကို မြင်၍ ပညာရှိအမတ်အား မေးပြန်၏။

“ရေနန်မှ ပေါက်လျက်ရှိသောကြာပန်းသည် ညွှံ့၊ ဖုန်တို့ ဖြင့် မငြိကပ်၊ မလိမ်းကျံဘဲ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ ပွင့်လျက်ရှိ သည်မှာ အဘယ်ကြောင့်နည်း”ဟု မေး၏။ ထိုအခါ...

မင်းကြီး တရားစောင့်သော မင်းသည် မင်းကျင့်
 တရားနှင့် အညီကျင့်ပြီး သူတစ်ပါးတို့အား အနိုင်
 အထက်မပြု၊ မညှဉ်းဆဲဘဲ ဖြူစင်စွာ အုပ်ချုပ်ပါက
 အကုသိုလ်တရားကို လိမ်းကျရန် အကြောင်းမရှိပါ” ဟု
 ဆုံးမပြန်၏။

မင်းကြီးသည် ပညာရှိအမတ်၏ တရားစကားကို ကြားနား
 ရသည့်အချိန်မှစ၍ အဂတိလေးပါးကို မလိုက်စားဘဲ မင့်ကျင့်
 တရား ၁၀-ပါးနှင့် ညီစွာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြု၍နေသည်၏
 နောက်၌ နတ်ပြည်သို့လား၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

မင်းကြီးသည်	အာနန္ဒာ၊
ပညာရဟံအမတ်သည်	ငါဘုရား-
ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်း၏။	

(၃၈၇။ သုစိဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

၁၃။ ထူးဆန်းသောအပ်ကလေးဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေစဉ်-
 မြတ်စွာဘုရား၏ ပညာပါရမီတော်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟော
 တော်မူ၏။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းစိုးစံစဉ်၊ ဘုရားလောင်း
 သည် ကာသိုကတိုင်းတွင် ပန်းပဲသမား၏ သားဖြစ်၍ အရွယ်

ရောက်လျှင် ပန်းပဲအတတ် တစ်ဖက်ကမ်းခတ်၏။ အမိအဖ တို့သည် ဆင်းရဲကြ၏။

သူကြီးသမီးအလှချီးကျူးကြ

ထိုပန်းပဲရွာကလေးအနီးတွင် အိမ်ခြေ တစ်ထောင်ရှိသော ပန်းပဲရွာကြီးရှိ၏။ ထိုရွာကိုအုပ်ချုပ်သော ပန်းပဲသူကြီးသည် နန်းတွင်းနှင့်အဆက်အသွယ် ရှိ၏။ အလွန်ချမ်းသာ၏။ ထို သူကြီး၏သမီးသည်လည်း အလွန်လှ၏၊ လိမ္မာ၏၊ ယဉ်ကျေး၏။

ရပ်နီးရပ်ဝေး၌ ထိုသူကြီးသမီး၏ အလှသည် ကျော်ကြား၏။

ပန်းပဲလိမ္မာ ငါဆရာ

ပညာရှိ ပန်းပဲလှလင်သည် ပန်းပဲသူကြီး၏ သမီး သတင်း စကားကို မကြာခဏကြားနေရသဖြင့်၊ ထိုသူကြီးသမီးကိုစွဲလမ်းသော စိတ်ဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်လျက် မရ-ရအောင် ကြံမည်ဟု အလွန်ကောင်းသော သံကိုရှာပြီး သိမ်မွေ့လှသော အလွန်သေးငယ်သည့် အပ်တစ်ချောင်းကို ပြုလုပ်၏။ အပ်နဖားကို ထွင်း၍ ရေ၌ပေါ်အောင် လုပ်ထား၏။

အပ်နှင့်တူအောင် အပ်အိမ်တို့ကို နဖားဖောက်လျက် ပြုလုပ်ကာ ခုနစ်ထပ်မျှသော အပ်အိမ်တို့တွင် ထည့်၏။ ဘယ်သို့လုပ်နိုင်သနည်းဟု ပြောဖို့မတတ်နိုင်၊ ဘုရားအလောင်းတော်တို့မှာ ပညာဉာဏ်ကြီးသောကြောင့် စိတ်ကူးတိုင်း အောင်မြင်စွာ ပြုလုပ်နိုင်၏။

ပန်းပဲရွာကို အပ်ရောင်းသွားသူ

ထိုပညာရှိ လှလင်သည် ပန်းပဲရွာကြီးသို့အပ်ရောင်းရန် သွား၏။ ပန်းပဲသူကြီးအိမ်ကိုဝင်ပြီး အိမ်တံခါးဝ၌ ရပ်လျက်.....

“အိမ်ရှင်တို့ အကာမရှိ အလွန်နူးညံ့ပြီး သွေးကျောက်ဖြင့် သွေးထားပြီး နဖားကိုထွင်းကာ အပျားချွန်သော အပ်ကို ဝယ်ကြပါလား” ဟု မေး၏။ နောက်ထပ်တစ်ဖန် “အိမ်ရှင်တို့ ကရဝိန္ဒအမည်ရှိသော ကျောက်မှန်ဖြင့် ကောင်းစွာပွတ်ထား ပြီး၊ နဖားဖောက်လျက် တူဖြင့် ထုလျှင် ပေးကို ထုတ်ချင်း ထွင်းဖောက်နိုင်အောင် မာကျောလှသော အပ်ကို ဝယ်ကြပါ လား” ဟု တစ်စာစာပြောဆိုနေ၏။

အထင်မကြီးသော ပန်းပဲသူကြီးသမီး

ထိုစဉ် ထန်းရွက်ယပ်ကိုခတ်ကာ ဇိမ်ခဲနေသော ပန်းပဲသူကြီး သမီးကြားလျှင် ဤသူကား ချိုချိုသာသာ သူ့အပ်ကို ချီး ကျူးကာ ပန်းပဲရွာလာပြီး အပ်ကိုရောင်းသည်၊ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စဖြင့်လာသလဲ၊ သူ့ကိုမေးမည်ဟု ထန်းရွက်ယပ်ကို ချခဲ့ပြီး အိမ်ပြင်သို့ထွက်ကာ....

“အို...အပ်ရောင်းသမား၊ သင်၏အပ်ကို တစ်နေလုံး ဂုဏ် တင် ပြောနေသော်လည်း ဤရွာမှာ ဘယ်သူမှဝယ်ကြမည် မဟုတ်၊ တစ်ပြည်လုံးက ဤရွာလာ၍ အပ်ဝယ်ကြသည်၊ ပန်းပဲ ရွာလာပြီ အပ်ရောင်းခြင်းမှာ မိုက်၍သာ ဖြစ်လိမ့်မည်” ဟု စကားစ၏။

ပန်းပဲပညာရှိသည် ရည်ရွယ်ချက်အောင်ပေပြီ၊ သတို့သမီးနှင့် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တွေ့ဆုံပြီး စကားပြောရန် အကြောင်း ရှာ၍လာရာ၊ ယခုတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောရပြီ ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်သွား၏။ ပန်းပဲသူကြီး သမီးက ထပ်၍ ပြောပြန်၏။

“အို...အပ်ရောင်းသမား၊ ငွေလိုချင်လျှင် အခြားရွာသွား ရောင်းပါ” ဟု ပြောပြီးလျှင် ဆက်၍...

အို...အပ်ရောင်းသမား၊ ဤရွာက အပ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ သံကောင်းဟူသည်လည်းကောင်း၊ ထွက်၏။ ဤပန်းပဲရွာကို အပ်ရောင်းလာသူကား ဘယ်သို့သော လူစားနည်း”

အို...အပ်ရောင်းသမား၊ ဤရွာမှ တံစဉ်၊ စူး၊ ဆောက်စသော ပစ္စည်းတို့ကို ရောင်းရန် လှည်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အထမ်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ သွား၍ ရောင်းကြ၏။ ဤပန်းပဲရွာသို့ အပ်ရောင်းလာသူကား ဘယ်သို့လူစားနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချပြန်၏။

အသားပါလှသော ပညာရှိစကား

ပန်းပဲပညာရှိသည် ပန်းပဲသူကြီးသမီး ပြောဆိုသောစကားကို ကြားလျှင်...

“နှမ၊ ပညာရှိသော ယောက်ျားသည် မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်သော အပ်ကို ပန်းပဲရွာ၌ပင် ရောင်းရမည်၊ လက်ရာကောင်းမကောင်း၊ လက်ရာမည်မျှမြောက်သည်ကို ပန်းပဲဆရာတို့သာ သိနိုင်မည်”

“နှမ၊ ငါကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ထားသော သတ္တိထူးရှိသော ငါ၏အပ်ကို သင့်ဖခင်မြင်ရလျှင် သင်နှမဖြင့်လည်း ငါ့ကိုပေးစားရာ၏။ သင်နှမမှ တစ်ပါးသောပစ္စည်းဖြင့်လည်း ပေးရာ၏။ ဟု ပြော၏။

ထိုသို့ ပြောကြသော စကားအားလုံးကို ပန်းပဲသူကြီး ကြား၏။ အပ်ရောင်းသူကို ခေါ်ခိုင်း၏။ ပန်းပဲပညာရှိလည်း အိမ်ထဲသို့ ဝင်၍ ပန်းပဲသူကြီးကို ရှိခိုးကာထိုင်၏။

ပညာရှိသူသည် ပရိသတ်ကို မကြောက်

ထိုအခါ ပန်းပဲသူကြီးက “သင်အပ်ရောင်းလာသည်ကိုလည်း ငါကြားသည်။ သင့်အပ်က ဘယ်လောက် ကောင်းသည်ကို ငါကြည့်လိုသည်” ဟု ပြော၏။

ပန်းပဲပညာရှိသည် မိမိအစွမ်းကို တစ်ရွာလုံးသိစေလိုသဖြင့် ပန်းပဲသူကြီးအား “တစ်ယောက်တည်းကြည့်ခြင်းထက် ပရိသတ် အလယ်မှာကြည့်ခြင်းက ပို၍သင့်မြတ်ပါလိမ့်မည်” ဟု ပြော၏။

ပန်းပဲသူကြီးသည် ဤသူငယ်၏စကား ထူးခြားလှသည်ဟု တစ်ရွာလုံးကို စည်းဝေးစေ၏။ လူစုံရောက်လာကြ၏။

အံ့ဖွယ်ရာကောင်းသောအပ်

လူစုလူဝေးအလယ်တွင် ပန်းပဲပညာရှိသည် ပေတစ်ခုနှင့် ရေပြည့်သော ကြေးခွက်တစ်ခုကိုတောင်း၏။ ထိုနောက်ပန်းပဲ သူကြီးအား အပ်ထည့်သောကျည်ကို ထုတ်၍ ပေး၏။ အလွန် သေးငယ်လှ၍ ပန်းပဲသူကြီးက “ဒါကအပ်လား” ဟု မေး၏။

“အရှင်...အပ်မဟုတ်သေးပါ။ အပ်ကျည်ဖြစ်ပါသည်” ဟု ပြော၏။

ပန်းပဲသူကြီးသည် အပ်ကျည်သေးသေးကို သေသေချာချာ ကြည့်၏။ အစတိုလည်းမတွေ့ အဆုံးလုံလည်းမမြင်။ လက် သည်းဖြင့်အပ်အိတ်ကို ဟိုမှသည်မှခွာ၍ ကြည့်၏။ လုလင်အား “အပ်လား” ဟု ထပ်မေးပြန်၏။ “အပ်ကျည်ပါ” ဟု ပြော၏။ ရှာမရ၍ လုလင်လက်သို့ပြန်ပေး၏။ လုလင်သည် လက်သည်း ဖြင့်ပင်ခွာ၍ အပေါ်ဆုံးအပ်အိမ် ပွင့်သွား၏။

ထွက်လာသော ဒုတိယအပ်အိတ်ကိုကြည့်၍“အပ်လား”ဟု မေးပြန်၏။ ဤသို့ဖြင့် ခုနစ်ကြိမ်တိုင်အောင် ခွာ၍ချရ၏။

ခုနစ်ကြိမ် အပ်အိမ်ကို ခွာချပြီးလျှင် အပ်ပေါ်လာ၏။ ထိုအလွန်သေးငယ်သည့် အပ်မျှင်ကို ပန်းပဲသူကြီး လက်ဝါး ပေါ်သို့တင်ပေး၏။

ပန်းပဲဆရာ တစ်ထောင်တို့သည် လက်ဖျားခါကုန်၏။
ဩဘာပေးကြကုန်၏။

အပ်၏အစွမ်း အံ့မခန်း

ပန်းပဲသူကြီးသည် လက်ဝါးထဲမှ အပ်မျှင်မျှင်ကလေးကို ကြည့်၍ မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြီး “ဒီလောက်သေးတာ ဘာအသုံးကျ မှာလဲ”ဟု မေး၏။

“အရှင်၊ ပေအောက်တွင်ရေခွက်ထားပြီး အပ်ကိုပေပေါ် မှာ တင်ကာ အားကောင်းသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ထုပါစေ”ဟု ဆို၏။

ပန်းပဲသူကြီးသည် ပြောဆိုသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်စေ၏။
အပ်သည် တူဖြင့်ထုသောအခါ ပေကိုဖောက်ပြီး ရေခွက် ထဲသို့ကျကာ ရေမနစ်ဘဲ ရေပေါ်မှာ တန့်လန့်ပေါ်နေ၏။

ပန်းပဲဆရာတစ်ထောင်တို့သည် ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် အံ့ဩချီးမွမ်းကြကာ ငါတို့ ဤမျှကြာအောင် ဤကဲ့သို့သော အပ်မျိုးကို ရှေးအထက်က ပြုလုပ်ခဲ့ဖူး သည်ဟု ကြားပင်မကြား စဖူးဟု လက်ဖျားခါကြကုန်၏။

ပညာရှိပန်းပဲသမားကို သမီးနှင့်ပေးစားခြင်း

ပန်းပဲသူကြီးသည် ထိုလုလင်၏ ပညာစွမ်းကို ဂုဏ်ပြုလို၍ ပရိသတ် အလယ်မှာပင် သမီးကိုခေါ်၍ ထိမ်းမြားလက်ထပ် ပေးစားလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပညာပါရမီကို အကြောင်းပြု၍ အတိတ်ဇာတ်ကို ဤသို့ဟောကြားတော်မူလေသည်။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

ပန်းပဲသူကြီးသမီးသည်- ရာဟုလာမယ်တော်၊
ပန်းပဲပညာရှိသည်- ငါဘုရားဖြစ်လာ၏-
ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်း၏။

၁၄။ သန်းခေါင်ယံမှ အသံကြီးရှစ်မျိုးဝတ္ထု

(ဇာ-၄၁၈၊ အဋ္ဌသဒ္ဒဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်- ကောသလမင်းကြီးသည် သန်းခေါင်ယံတွင် အသံရှစ်မျိုး ကြားရ၍ ဘုရားရှင်အားလျှောက်ထားရာမှ အတိတ်ဇာတ်ကိုဟောတော် မူသည်။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒုတ်မင်းစိုးစံစဉ်- ဘုရားလောင်းသည် စည်းစိမ်ကိုစွန့်၍ ဟိမဝန္တာ၌ ရသေ့ရဟန်းပြုကာ ဈာန်အဘိ- ညာဉ်ကို ရပြီး ချဉ်ဆားအလိုငှာ ဗာရာဏသီပြည်သို့ လာပြီး မင်း၏ဥယျာဉ်၌နေ၏။

ရှစ်မျိုးအသံ ကြားရပြန်

ဗာရာဏသီမင်းသည် အိပ်ရာထက်၌ အိပ်နေစဉ်၊ ညသန်းခေါင် အချိန်တွင် နန်းတွင်းမှ သတ္တဝါခုနစ်ဦး အသံနှင့် နန်းတော်အထက်က ကြွသွားသည့် ပစ္စေဗုဒ္ဓါ တစ်ပါး၏ အသံတစ်သံတို့ကို ဆက်တိုက်ဆက်တိုက် ကြားရလေရာ၊ အိပ်၍ မပျော်နိုင်ဘဲ မိုးလင်းခဲ့၏။

နံနက် ညီလာခံတွင် ညက ကြားခဲ့ရသော အသံရှစ်မျိုးကို ပြောပြ၍ ပုဏ္ဏားတို့အား မေးလေလျှင် ပုဏ္ဏားတို့က ကြောက်လန့်နေသော မင်းကြီးအား ပို၍ ကြောက်လန့်အောင် ခြိမ်းခြောက်လို၍...

၁။ သန်းခေါင်ယံခါ ဗျိုင်းအော်သံမှာ အမင်္ဂလာ၊ မကောင်းသောနိမိတ် ဖြစ်ကြောင်းပါဘုရား။

၂။ ဆင်တင်းကုပ်မှ ကျီးမမြည်သံ၊ သန်းခေါင်ယံမှာ ထွက်ပေါ်လာခြင်းမှာလည်း အရှင်မင်းမြတ်အတွက် မကောင်းသော နိမိတ်ဖြစ်ကြောင်းပါ ဘုရား။

၃။ နန်းတော်အထွတ်မှာ သစ်ပိုးမြည်သံ အဆက်မပြတ် ကြားရဟန်မှာလည်း အန္တရာယ်ကျရောက်မည့် အရေးသတ်ပေးခြင်း ဖြစ်ကြောင်းပါဘုရား။
နန်းတွင်း၌ မွေးထားသော...

၄။ ဥဩမြည်သံ၊

၅။ သမင်မြည်သံ၊

၆။ မျောက်မြည်သံ၊

၇။ ကိန္ဒရာမြည်သံတို့မှာလည်း သန်းခေါင်ယံ အရေးမို့
ဘေးဆိုးကြီး ကျရောက်မည့်အရေး သတိပေးကြခြင်း
ဖြစ်ကြောင်းပါ ဘုရား။

၈။ နန်းတော်အထက်မှ ဂါထာရွတ်သံ။ ဥဒါန်းကျူး
ရင့်ဟန် ကြားရပြန်သည်မှာလည်း အန္တရာယ်အတွက်
သတိပေးသည့် မကောင်းသော အတိတ် နိမိတ်
ဖြစ်ကြောင်းပါ ဘုရား-

ဟု လျှောက်ထားကြလေလျှင် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးမှာ လွန်စွာ
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကာ အန္တရာယ် လွတ်ငြိမ်းရေး အကြံပေးရန်
ပုဏ္ဏားတို့အား မိန့်ကြားပြန်၏။ ပုဏ္ဏားတို့က “သတ္တဝါမျိုး
စုံလင်စွာ ကျွ၊ နွား၊ ဆိတ်၊ သိုး အမျိုးမျိုး “သဗ္ဗတေက”
သတ်ဖြတ်၍ ယဇ်ပူဇော်ပါမှ အန္တရာယ်အပေါင်း လွတ်ငြိမ်း
ကြောင်း မြင်ပါသည်”ဟု လျှောက်ထားကြ၏။

မင်းကြီးလည်း ပုဏ္ဏားတို့အား အလိုရှိရာအတိုင်း ပြုကြကုန်ဟု
ခွင့်ပြုလေ၏။

ပုဏ္ဏားလုလင် အမှန်မြင်

ပုဏ္ဏားတို့သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ယဇ်ပူဇော်ရန် စီစဉ်
ကြ၏။ ထိုသို့ စီစဉ်တိုင်ပင်နေကြရာတွင် အကြီးဆုံး ပုဏ္ဏား၏
တပည့် ပုဏ္ဏားလုလင်သည် ပညာဉာဏ်ရှိ၏၊ လိမ္မာ၏။

မိမိဆရာကြီးအား ဤသို့မမှန်မကန် ဟော၍ သတ္တဝါ
များစွာ သတ်ဖြတ်ခြင်းခံရမည့်အမှုကို မပြပါရန်တောင်းပန်၏။

ဆရာကြီးက “ယဇ်ပူဇော်ရာ၌ အကျိုးမရှိသည်ကိ ငါသိ၏၊
သို့သော် ငါတို့အိမ်သား အမဲ သား ငါး များစွာ စားရမည်

မဟုတ်လား” ဟု မေး၏။ ပုဏ္ဏားလုလင်က “ဆရာကြီး ဝမ်းကလေးဝ-ရုံအတွက် ငရဲများသည်အလုပ်ကို မလုပ်ပါနှင့်” ဟု တားမြစ်ပြန်၏။

ထိုအခါ အခြားပုဏ္ဏားတို့က ငါတို့ လာဘ်လာဘကိုဖျက်ဆီးသည်ဟု စိတ်ဆိုးကြ၏။ ပုဏ္ဏားလုလင်မှာ အားမတန်၍ အားလျှော့ပေးလိုက်ရ၏။ “အသင့်တို့သာ အမဲသား များများစားရသောအလုပ်ကို လုပ်ကြတော့၊ အကျွန်ုပ်ကား မပြုလုပ်လို” ဟု ဆို၍ မြို့မှထွက်၏။

ရသေ့ထံမှာ မေးလျှောက်ရာ

ပုဏ္ဏားလုလင် စိတ်ပျက် လက်ပျက်နှင့် ထွက်လာ၏။ ဥယျာဉ်သို့ရောက်လျှင် ကြည်ညိုဖွယ်ရာဣန္ဒြေဖြင့် ဘုရားလောင်းရသေ့ကိုမြင်လျှင် ရှိခိုး၍...

“အရှင်ဘုရား၊ သတ္တဝါများကို သနား ကယ်မတော်မူပါဘုရား၊ ယခုအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် များစွာသော သတ္တဝါများကိုသတ်၍ ယဇ်ပူဇော်ခိုင်းနေပါသည် ဘုရား”

“လုလင်၊ အဘယ့်ကြောင့် ယဇ်ပူဇော်ခိုင်းသနည်း” ဟု မေး၏။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားလုလင်က...

“အရှင်ဘုရား၊ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ညသန်းခေါင်ယံတွင် အသံရှစ်မျိုးကိုကြား၍ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သဖြင့် ပုဏ္ဏား တို့ကို မေးမြန်းရာ အန္တရာယ်ကြီးစွာတွေ့လိမ့်မည်၊ အန္တရာယ်လွတ်အောင် ယဇ်ပူဇော်ရမည်ဆို၍ ပူဇော်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဘုရား”

“လှလင်၊ ဤအသံရှစ်ပါးသည် မင်းကြီးနှင့် ဘာမျှမဆိုင်၊ မင်းကြီးတွင် အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာရှိလိမ့်မည် မဟုတ်” ဟု မိန့်ကြား၏။

“အရှင်ဘုရား၊ အသံကြီး ရှစ်မျိုးအကြောင်းရင်းကို သိပါ သလား” ဟု လျှောက်၏။

“လှလင်၊ ငါသိ၏။ သို့သော် မင်းကြီးကို ငါမသိ၊ လာ၍ မေးလျှင် ငါပြောကြားမည်” ဟု ပြော၏။

“အရှင်ဘုရား၊ ဤသို့ဆိုလျှင် ခေတ္တဆိုင်းငံ့ပါ” လျှောက် ထား၍ မင်းအိမ်သို့ အမြန်သွား၏။ မင်းကြီးမြင်လျှင်...

“အမောင် ဘာကိစ္စနည်း” ဟု မေး၏။

“မြတ်သောမင်းကြီး၊ အရှင်မင်းမြတ် ကြားခဲ့သော အသံ တို့၏ ဖြစ်ခြင်းအကြောင်းသိသည့် ရသေ့ကြီးတစ်ပါး မင်းကြီး ဥယျာဉ်မှာ ရောက်နေပါသည်။ ငါ့မေးလျှင် ဖြေကြားပေး မည်ဟု ဆိုပါသည်။ ထိုရသေ့ထံသွား၍ မေးသင့်ပါသည်” ဟု တင်လျှောက်၏။

မင်းကြီးလည်း အကြောင်းရင်းကို သိလိုသည်ဖြစ်၍ လျှင် မြန်စွာပင် ဥယျာဉ်သို့ သွား၏။ ဥယျာဉ်သို့ရောက်လျှင် ရိုသေ စွာ ရှိခိုး၍ နှုတ်ဆက်ပြီး ထိုင်၍...

“အရှင်ဘုရား...တပည့်တော်ကြားရသည့်အသံတို့၏ ဖြစ် ခြင်း အကြောင်းကို သိသည် ဆိုသည်မှာ မှန်သလား” ဟု မေးလျှောက်၏။

“မင်းကြီး...မှန်ပေ၏” ဟု ဆိုလျှင်...

“ဤသို့ဆိုလျှင် တပည့်တော်ကို ပြောကြားပါလော့” ဟု ဆို၏။

ဗျိုင်း၏မြည်သံ သဘောမှန်

ဘုရားလောင်းရသေ့သည် အဘိညာဉ်ဖြင့် ကြည့်ရှုဆင်ခြင်၍ အစဉ်အတိုင်း ပြောကြား၏။

“မင်းကြီး...သင်မင်းကြီးအား ထိုအသံကို ကြားခြင်းကြောင့် အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာမရှိပါ။ ပထမကြားရသော အသံကြီးသည် ဗျိုင်း၏အသံဖြစ်သည်။ မင်းကြီး၏ ဥယျာဉ်ဟောင်းတွင် ဗျိုင်းတစ်ကောင်ရှိ၏။ ထိုဗျိုင်းသည် အစာမရ၍ ဆာလောင်သဖြင့် မြည်တွန်ခြင်းဖြစ်၏။ မင်းကြီးအတွက် အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာမရှိပါ”

ဗျိုင်း၏အော်သံ အဓိပ္ပာယ်မှန်ကား...

“ဤမင်္ဂလာရေကန်သည် ရှေးအခါက နက်ရှိုင်း၍ ငါးများစွာရှိခဲ့၏။ ရေပြန်ဖြင့် ရေသွင်း၍ ရေလည်းများ၏။ ငါ၏အဘိုးဖြစ်သော ဗျိုင်းမင်း၏နေရာဖြစ်၏။ ငါ့အဖေ၏နေရာလည်းဖြစ်ပေ၏။ ငါသည် ဤနေရာကိုစွန့်၍မသွားနိုင်၊ ယခုငါ့မှာ ငါးမရ၊ ဖားမျှဖြင့်သာ တင်းတိမ်နေရသည် ဟူ၍ မြည်တွန်ခြင်းဖြစ်၏။ အစာမဝ ငတ်မွတ်ခြင်းကြောင့် မြည်တွန်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့အတွက် ထိုဥယျာဉ်ကို ပြင်ဆင်သုတ်သင်ကာ ရေပြည့်အောင် သွင်းလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မင်းကြီးလည်း ရသေ့အမိန့်ရှိသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ရန် အမတ်တစ်ယောက်ကို စေခိုင်းလိုက်၏။

ကျီးမမြည်သံ သဘောမှန်

ထိုနောက် ဘုရားလောင်းရသေ့က ဆက်လက်မိန့်ကြားပြန်၏။

“မင်းကြီး တစ်ဆက်တည်း ကြားရသော ဒုတိယအသံမှာ သင်မင်းကြီး၏ ဆင်တင်းကုပ် တုရင်တိုင်၌နေသော ကျီးမတစ်ကောင်၏ အသံဖြစ်သည်။ ထိုကျီးမသည် သား အတွက် စိုးရိမ်မိခြင်းကြောင့် အော်ခြင်းဖြစ်သည်။ သင်မင်းကြီးအား အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါ”

“ကျီးမအော်သံအဓိပ္ပာယ်ကား... သီလမရှိသော ဗန္ဓုရ၏ ကျန်သော မျက်စိတစ်ဖက်ကို ဘယ်သူဖောက်ပါအံ့နည်း။ ငါ့ကို လည်းကောင်း၊ ငါ၏သားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ငါ၏အသိုက်ကိုလည်းကောင်း အဘယ်သူသည် ချမ်းသာအောင် ပြုပါမည်နည်း” ဟူ၍ ကျီးမမြည်တွန်ခြင်းဖြစ်၏။

“မင်းကြီး၊ သင်မင်းကြီး၏ ဆင်တင်းကုပ်၌ ဆင်ထိန်းအမည် ဘယ်သို့ခေါ်သနည်း”

“ဗန္ဓုရဟု ခေါ်ပါသည်ဘုရား”

“ထိုဗန္ဓုရသည် မျက်စိတစ်ဖက်သာ ရှိသလော”

“မှန်ပါသည်။ မျက်စိတစ်ဖက်သာ ရှိပါသည် ဘုရား”

“မင်းကြီး၊ သင်မင်းကြီး၏ ဆင်တင်းကုပ် တံခါးတုရင်၌ ကျီးမတစ်ကောင်သည် အသိုက်လုပ်၍ဥ၏။ ထိုဥမှ သားတို့ ပေါက်၏။ ဗန္ဓုရဆင်ထိန်းသည် ထိုတုရင်တိုင်ကို အဝင်အထွက် တိုက်သဖြင့် သားတို့အတွက် စိုးရိမ်ပြီး ဗန္ဓုရဆင်ထိန်းကို အော်ဟစ်မြည်တွန်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သင်မင်းကြီးသည် ကျီးမကို သနားသဖြင့် ဆင်ထိန်းဗန္ဓုရကို ခေါ်၍ တားမြစ်ပေးပါ” ဟု ဘုရားလောင်း ရသေ့က ဆို၏။

မင်းကြီးသည် ဘုရားလောင်းဆိုတိုင်းပြုပေ၏။

သစ်ပိုးမြည်သံ သဘောမှန်

“မင်းကြီး၊ နောက်ထပ်တစ်ဖန် ကြားပြန်သော တတိယ အသံသည်ကား၊ မင်းကြီး၏ ပြာသာဒ်အထွတ်၌ ဂုဏ်မည်သော သစ်ထိုး ပိုးတစ်ကောင်သည် နေခဲ့၏။ ထိုပိုးသည် အကာကို စား၍ ကုန်သဖြင့် အနှစ်ကိုလဲ မစားနိုင်၊ အပြင်ကိုလဲ မထွက်နိုင်။ အစားလည်း မစားရ၍ ငိုကြွေးခြင်း ဖြစ်၏။ မင်းကြီး အတွက် အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါ”

ပိုး၏မြည်သံ အဓိပ္ပာယ်မှန်ကား...

“ဤနေရာတွင် အကာသည်ရှိ၏။ အကာ အားလုံးမှာ စား၍ကုန်လေပြီ၊ အကာကုန်၍ ဂုဏ်မည်သောပိုးသည် အနှစ်၌ မပျော်ပါ” ဟူ၍ မြည်တွန်ခြင်းဖြစ်၏။

“မင်းကြီး၊ ပိုးကိုထုတ်စေလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မင်းကြီးသည် အမတ် တစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ထိုပိုးကို ကြိဖန်ထုတ်စေ၏။

ဥဩအော်သံ သဘောမှန်

ထိုနောက် ဘုရားလောင်း ရလော့က ဆက်လက် မိန့်ကြား ပြန်၏။

“မင်းကြီး၊ တစ်ဆက်တည်း ကြားရသော စတုတ္ထ အသံ ကား သင်မင်းကြီး၏ နန်းတော်၌ ဥဩတစ်ကောင် ရှိသလော့” ဟု မေး၏။

“ရှိပါ၏ ဘုရား” ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး၊ ထိုဥဒြမသည် မိမိနေခဲ့ဖူးသော တောအုပ်ကို သတိရ၍ မြည်တွန်ခြင်းဖြစ်၏။

ဥဒြအော်သံ အဓိပ္ပာယ်မှန်ကား “ငါသည် မင်းကြီး၏ ဤလှောင်ချိုင့်မှ လွတ်ပြီးလျက် တောတွင် ငါ၏နေရာ သစ်ခက် တို့မှာ ဘယ်သောအခါမှ လွတ်လပ်စွာ ပျော်ပျော် ပါးပါး နေရပါမည်နည်း” ဟု မြည်တွန်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ မင်းကြီး အတွက် အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါ။

“ထိုဥဒြမသည် လှောင်ချိုင့်အတွင်း၌ ပျင်းရိ ငြီးငွေ့၏။ ထိုဥဒြမကို လှောင်ချိုင့်အတွင်းမှ လွတ်လော့” ဟု အမိန့်ရှိ၏။ မင်းကြီးသည် ဥဒြမကို လွတ်စေ၏။

သမင်မြည်သံ သဘောမှန်

“မင်းကြီး တစ်ဆက်တည်း ကြားရသော ပဉ္စမ အသံမှာ နန်းတော်အတွင်း၌ မွေးထားသော သမင်သည် တောတွင်းမှ မိမိမယား သမင်မကို အောက်မေ့၍ တမ်းတခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ မင်းကြီးအတွက် အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါ။

သမင်အော်သံ သဘောအမှန်ကား “ငါသည် မင်း၏ နန်းတော်မှ လွတ်မြောက်ပြီး သမင်အပေါင်း၏ ရှေ့မှသွားလျက် ရေဦးတို့ကို ဘယ်ခါများမှ သောက်ရပါမည်နည်းဟု ညည်း၏။ မင်းကြီး သမင်ကို လွတ်လော့” ဟု အမိန့်ရှိ၏။ မင်းကြီးသည် သမင်ကို လွတ်စေ၏။

မျောက်၏ အော်သံ သဘောမှန်

ထို့နောက် ဘုရားလောင်း ရသေ့က ဆက်လက် မိန့်ကြား ပြန်၏။

“မင်းကြီး တစ်ဆက်တည်း ကြားရသော ဆဋ္ဌမ အသံကား နန်းတော်၌ မွေးထားသော မျောက် တစ်ကောင်သည် ဟိမဝန္တာ တွင် မျောက်မနှင့်အတူနေခိုက် ဘဒ္ဒကမုဆိုး ဖမ်းယူခဲ့သည်။ ယခုအခါ ပျင်းရိ၍ ဟိမဝန္တာသို့ သွားလိုသောကြောင့် မြည်တွန် ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ မင်းကြီးအတွက် အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါ”

မျောက်၏ အော်သံအဓိပ္ပာယ်မှန်ကား...

“ကာမဂုဏ်ဖြင့် လွန်စွာယစ်သော၊ ကာမဂုဏ်၌ တပ်စွန်း သော၊ ကာမဂုဏ်၌ တွေဝေသော ငါ့ကို ပြင်ပမှ မုဆိုးသည် တောမှ ဖမ်းခဲ့၏။ သင့်အား ကောင်းခြင်းမင်္ဂလာသည် ဖြစ်ပါ စေဟူ၍ မျောက်မကို တမ်းတ ငိုကြွေးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ မင်းကြီးအတွက် အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာမရှိပါ”

ဘုရားလောင်းသည် ထိုမျောက်ကိုလည်း လွှတ်စေ၏။

ကိန္နရာမြည်သံ သဘောမှန်

ထိုနောက် ဘုရားလောင်း ရသေ့က ဆက်လက် မိန့်ကြား ပြန်၏။

“မင်းကြီး၊ တစ်ဆက်တည်းကြားရသော သတ္တမအသံကား ကိန္နရာအသံ ဖြစ်၏။ ကိန္နရာမကို လွမ်းဆွတ်သောကြောင့် မြည်တွန်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ မင်းကြီးအတွက် အန္တရာယ်တစ်စုံ တစ်ရာ မရှိပါ”

ကိန္နရာမြည်သံ အဓိပ္ပာယ်မှန်ကား...

“ငါ့မယား ကိန္နရီမသည် ငါ့ကို မမြင်မစမ်း ဖြစ်စေသော မှောင်ထဲ၌ ချွန်ထက်သော ကျောက်ဆောင်စွန်းမှ ဆင်းရာ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော စကားဖြင့် သခင် ကျောက်တုံးပေါ်မှ ခြေချော်၍ မကျပါစေနှင့်ဟု ဆို၍ လက်ဖြင့်ကိုင်၍ ဆင်းသက်စေ၏။

ဤသို့သာလျှင် မြည်တွန်ခြင်းဟုဆို၍ ကိန္နရုကို လွှတ်စေ၏။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဥဒါန်းကျူးသံ

ထိုနောက် ဘုရားလောင်း ရသေ့က ဆက်လက် မိန့်ကြားပြန်၏။

“မင်းကြီး၊ တစ်ဆက်တည်းကြားရသော အဋ္ဌမ အသံကား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ တစ်ဆူသည် အာယုသင်္ခါရ လွှတ်မည်ကို သိ၍ လပြည့်နေ့၌ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ကြွလာပြီး မင်းဥယျာဉ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုအံ့၊ အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်သည့်အတွက် သတ္တဝါ အများ အကျိုးရှိအောင် ကြွလာတော်မူပြီး သင်၏ နန်းတော် ထက်ကောင်းကင်မှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဥဒါန်းကျူးရင့်ခြင်း ဖြစ်၏။ မင်းကြီးအတွက် အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါ”

“မင်းကြီး၊ အရှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် မင်းကြီး ဥယျာဉ်တော် တွင် ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်သော အင်ကြင်းပင်ရင်း၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပေလိမ့်မည်” ဟု မင်းကြီးကို ခေါ်သွားရာ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ အလောင်းကို တွေ့လေ၏။

မင်းကြီးသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ထင်းနဲ့သာတို့ဖြင့် မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီး ဓာတ်တော်တို့ကို ခရီးလေးဆုံ၌ သတ္တဝါများ အကျိုးငှာ စေတီတည် ကိုးကွယ်ကြကုန်၏။

အယူအဆဟောင်းကို စွန့်ပယ်

ဤသို့ဖြင့်ပင် ဗာရာဏသီမင်းသည် ဘုရားလောင်း ပညာ ရှိကို ဆည်းကပ်ရ၍ မိမိအန္တရာယ်မရှိကြောင်း အထောက် အထား ခိုင်လုံစွာဖြင့် တွေ့မြင်သိရှိရသည်။ သတ္တဝါများကို သတ်ဖြတ်၍ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းတည်းဟူသော အစွဲအလမ်း အယူ အဆဟောင်းကို စွန့်ပယ်လိုက်လေသည်။

ဘုရားလောင်း ရသေ့သည် မင်းကြီးအား တရားဟော၍ ဟိမဝန္တာသို့ ကြွလေ၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

ဗာရာဏသီမင်းသည်-
ပုဏ္ဏားလုလင်သည်-
ရသေ့သည်-
ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်း၏။

အာနန္ဒာ၊
သာရိပုတ္တရာ၊
ငါဘုရား-

အခန်း (၂) အစွဲအလမ်းအယူအဆ

၁။ နေ့ကောင်းရက်သာ ဆိုသည်မှာ ဝတ္ထု

(၄၉၊ နက္ခတ္တဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်-
နက္ခတ်ဟောသော အာဇီဝကတစ်ဦးကို အကြောင်းပြု၍ ဟော
တော်မူသည်။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ်-

ဗာရာဏသီ မြို့ကြီးသားတို့သည် ဇနပုဒ်မှ သတို့သမီး
တစ်ယောက်ကို တောင်းရမ်းစေ့စပ်ကြပြီး မင်္ဂလာဆောင်နှင်းရန်
ရက်ချိန်း သတ်မှတ်ခဲ့ကြ၏။

သွားသည့်နေ့ကျမှ သတိရပြီး မိမိတို့ကိုးကွယ်သော အာဇီဝက
ရဟန်းထံ သွားရောက်၍ ယနေ့ မင်္ဂလာ ဆောင်နှင်းရန် နက္ခတ်
ကောင်း၊ မကောင်း မေးကြသည်။

အာဇီဝကသည် ငါ့ကိုမတိုင်ပင်၊ သူတို့ သဘောနှင့် လုပ်လာ
ပြီးမှ ငါ့ကိုလာမေးသည်ဟု စိတ်ဆိုးပြီး “ယနေ့ နက္ခတ်မကောင်း၊
မင်္ဂလာဆောင်ပါက ဘေးတွေ့ကြမည်” ဟု ဟောလိုက်၏။ သူတို့
သည် ကြောက်လန့်တကြား သွားမည့် အစီအစဉ်ကို ဖျက်
လိုက်ကြ၏။

ဇနပုဒ်မှာကား သတို့သမီးအိမ်တွင် မဏ္ဍပ်ထိုး၍ မြို့ကြီးသား
ဒည့်တို့လာလျှင် စားကြ၊ သောက်ကြ၊ ဒည့်ခံကြရန် အတီး

အမှုတ် အက အခုန်တို့နှင့် ခင်းကျင်း ပြင်ဆင် ထားကြသည်။
သတို့သမီးကိုလည်း အကောင်းဆုံး အလှဆုံး ပြင်ဆင်ထား
ကြ၏။

သူတို့ မလာကြပါ။

မျှော်ကြရသည်မှာ မောလှသည်။

နေဝင်လုနီး အချိန်ကုန်လျှင် သတို့သမီးက ရှက်၍ ငို
တော့သည်။

မိဘ မောင်ဖွားများက မခံနိုင်ဖြစ်ကြသည်။

ရွာကာလသားများက မခံနိုင် ဖြစ်ကြသည်။

မင်္ဂလာစရိတ်လည်း ကုန်ခဲ့ပြီ။

အကြောင်းမထူးတော့ပါ။ ရွာမှာ ရည်မှန်းသော သူငယ်
တစ်ယောက်နှင့် ပေးစားလိုက်သည်။

တစ်ရွာလုံးက သဘောကျကြသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ သူတို့လာကြသည်။ လှည်းတွေမှာ ပန်းတွေ
ဝေလို့၊ သတို့သားကိုလည်း ပြင်လို့၊ ဆင်လို့ ရောက်လာမှ
မောကြရသည်။ ဒေါပွကြသည်။ ရွာခံများကလည်း မထိမဲ့မြင်
ပြုလွန်းသည်ဟု ရန်တွေ့ကြသည်။ နက္ခတ်မကောင်းဟု အကြောင်း
ပြသည်။ ဘယ်သူမှလက်မခံကြ။ နှစ်ဖက် ရိုက်ပွဲဖြစ်မတတ်
စကားများကြသည်။

မင်းတို့ထွက် ရက်ရာဇာ

ထိုအခိုက် ခရီးကြိုကြိုက်၍ ရောက်လာသော ဘုရားလောင်း
ပညာရှိက-

“နက္ခတ်ကောင်းကို စောင့်မိသည့် လူမိုက်မှာ သတို့သမီးကို လက်လွှတ်ရသည်။ လိုချင်သောအကျိုးသည် လိုချင်သူ၏ နက္ခတ်ကောင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကောင်းကင်နက္ခတ်တို့က မည်သို့ပြုနိုင်မည်နည်း” ဟု ဥဒါန်းစကားဆိုသည်။

မြို့ကြီးသားတို့ကား ရန်ဖြစ်ရပြီး သတို့သမီးကို မရဘဲ ပြန်ကြရလေသည်။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

ယခင် အာဇီဝက-	ယခု အာဇီဝက၊
ပညာရှိသည်-	ငါဘုရားဖြစ်လာ၏-
ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်း၏။	

၂။ ခိတ်ရင်းကောင်းပို့သာ ပဓာန ဝတ္ထု
(ကေနိပါတ် ၈၃၊ ကာဠကဏ္ဍိဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အိမ်။
အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ကာဠကဏ္ဍိ အမည်ရှိသော ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဆင်းရဲလှသဖြင့် အိမ်မှာခေါ်ထားပြီး လစာပေး၍ မိမိအနီးမှာ နေစေသည်။

ကာဠကဏ္ဍိကလည်း “ငါ့သူငယ်ချင်း ငါ့ကို သက်သက် လစာပေးပြီး ကြည့်ရှုတာပဲ” ဟု ကျေးဇူးတင်နေသည်။ ပေးထားသည့် လစာထက် အဆလွန်ကဲအောင် အလုပ်ကို ရှာကြံ၍ လုပ်သည်။

သူဌေးကြီးကလည်း သိသည်။ ကာဠကဏ္ဍီကို ခေါ်မိတာ ငါ့မှာ ကျေးဇူးများလှသည်ဟု စိတ်ထဲ နေ ကျေနပ်နေမိသည်။

သူငယ်ချင်းမို့ သူဌေးအပေါ် အရိုအသေမတန်။

ဒူးနေရာဒူး၊ တော်နေရာတော်၊ ရိုသေလေးစားသည်။

မနီးမဝေး သူဌေးအရိပ်အခြည်ကို ကြည့်နေတတ်သည်။

အလွန် အလိုက်သိသည်။

ကြာတော့ သူဌေး၏လက်စွဲ ဖြစ်လာသည်။

“ကာဠကဏ္ဍီ လာပါဦး”

“ကာဠကဏ္ဍီ သွားပါဦး”

“ကာဠကဏ္ဍီ လုပ်ပါဦး”

အလုပ်များလေ ကာဠကဏ္ဍီနာမည်ကို ခေါ်ရလေ။ ဧည့်သည် များလေ ကာဠကဏ္ဍီနာမည်ကို ခေါ်ရလေ။ ဆွေမျိုးများက နာခေါင်းရှုံ့ကြသည်။ မိတ်ဆွေများက ပြောလာကြသည်။

ကာဠကဏ္ဍီ ဟူသော စကားမှာ (သူယုတ်၊ ကျက်သရေ ယုတ်သူ၊ နိမိတ်မကောင်းသူ) ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

သူဌေးကြီးက ပြောသည်။

“နာမည်က အဓိကမဟုတ်ပါ။ စိတ်ထား ကောင်းဖို့၊ ရိုးသားဖို့၊ ကြီးစားဖို့သာ အရေးကြီးတာပါ”

လက်တွေ့အကျိုး

အနာထပိဏ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရား ကျောင်းတော်သို့ ရောက်လျှင် အကြောင်းစုံလျှောက်လေသည်။ မြတ်စွာဘုရားက

“ကာဠကဏ္ဍီသည် ယခုမှသာ မိမိအဆွေခင်ပွန်း၏ပစ္စည်း ဥစ္စာများကို စောင့်ရှောက်သည် မဟုတ်သေး။ ရှေးကလည်း စောင့်ရှောက်ခဲ့ဖူးပြီ”ဟု အတိတ် ဇာတ်ကို ဟောကြားတော် မူသည်ကား...

မိတ်ဆွေလေးမျိုး

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည် ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ်-

ဘုရားလောင်းသည် ဗာရာဏသီသူဌေး။

သူငယ်ချင်းအမည် ကာဠကဏ္ဍီ။

အဖြစ်အပျက်အားလုံး တူညီကြသည်။

ဘုရားလောင်းသည် အဆွေ အမျိုးတို့အား...

“သင်တို့ ပြောတိုင်းသာ သူငယ်ချင်းကို နှင်ထုတ် မိလျှင် ငါ့ဥစ္စာများ ရှိတော့မည် မဟုတ်”ဟု ပြောဆိုပြီး မိတ်ဆွေ ၄-မျိုး ခွဲခြား၍ ဟောကြားသည်။

၁။ ခုနစ်ဖဝါး အတူတူသွားက “မိတ္တ” ခေါ်သည့်မိတ်ဆွေ ဖြစ်၏။

၂။ တစ်ဆယ့် နှစ်ဖဝါး အတူသွားက “သဟာယ” ခေါ် အပေါင်းအဖော်တည်း။

၃။ လခွဲတစ်လ၊ တူတကွသာ နေကြပါလျှင် “ညာတိ” ခေါ်သည် ဆွေမျိုးမည်၏။

၄။ ထိုထက်ရက်ကြာ ပေါင်းသူမှာကား “ကိုယ်နှင့်ထပ်တူ” မှတ်ယူအပ်စွာ ဤလေးဖြာတည်း။

သူဌေးသည် အခြံအရံများစွာနှင့် ခရီးထွက်သွားသည်။ အလစ်ကို စောင့်နေကြသော ခိုးသူတို့က သူဌေးကြီး မရှိခိုက်၊ အိမ်မှာ လူအားနည်းခိုက်တွင် တိုက်ခိုက်ခိုးယူရန် ချဉ်းကပ်လာကြသည်။

ကာဠကဏ္ဍီသည် သူဌေးကြီးမရှိခိုက် မိမိအား ယုံမှတ်လွှဲအပ်ခဲ့သော တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ လှည့်လည် စောင့်ရှောက်နေသည်။

အမှောင်ကြားမှာ ခိုးသူတို့ လှုပ်ရှားမှုကို နိုးကြားသူက မြင်နေရသည်။ ချက်ချင်းပင် သံချောင်းခေါက်၊ ခရသင်းမှုတ်၊ စည်တီး၊ တစ်အိမ်လုံး ဆူညံအောင် တစ်ယောက်တည်းနှင့် စနစ်တကျ ပြုလုပ်ရာ ခြံထဲမှလူများ နိုးပြီး ပြေးထွက်လာကာ သူခိုးများနောက် လိုက်ကြသည်။

ချီးမွမ်းကြပြီ ကာဠကဏ္ဍီ

သူဌေးကြီး ပြန်ရောက်သော် နာမည်ပင် ဆိုးသော်လည်း အကျိုးပြုသော ကာဠကဏ္ဍီ အကြောင်းကို သူ့ထက်ငါ ချီးမွမ်းပြောဆိုကြတော့သည်။ ထိုအခါ သူဌေးကြီးက-

“သူများစကား နားယောင်ပြီး ကာဠကဏ္ဍီကို နှင်ထုတ်မိခဲ့လျှင်၊ သည်အချိန်မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာများ ဆုံးရှုံးရမှာအမှန်ပဲ။ ဒါကြောင့် နာမည်က အဓိက မဟုတ်ပါ။ စိတ်ရင်းစေတနာသာ အဓိကပါ” ဟု ပြောဆိုပြီး ကာဠကဏ္ဍီအား ပိုမို ချီးမြှောက်လေတော့သည်။

ရှေးက ကာဠကဏ္ဍီသည် ယခု အာနန္ဒာ။
ဗာရဏသီသူဌေးသည် ငါ ဘုရား-
ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်း၏။

ကြွက်ကိုက်အဝတ် ဝတ္ထု
(ဧကနိပါတ် ၈၇။ မင်္ဂလဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဧတေဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်-

လက္ခဏာဖတ် ပုဏ္ဏားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။
ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ လက္ခဏာဖတ် ပုဏ္ဏားတစ်ဦးရှိ၏။
ထိုပုဏ္ဏားက “ကြွက်ကိုက်အဝတ်” ဆိုသည် မင်္ဂလာမရှိ။
အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသည်။
ကိုယ်တိုင်လည်း မသုံးနှင့်၊ သူများလည်း မသုံးစေနှင့်။
အိမ်မှာ မထားကောင်း။
လက်နှင့် မထိကောင်း။
သိပ် အန္တရာယ်ကြီးသည်။

ကြွက်ကိုက် အဝတ်ကို ဝတ်လျှင် တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံး ပျက်စီးတတ်သည်ဟု အယူအဆရှိသည်။

တစ်နေ့တွင် ပုဏ္ဏားကြီးက သားဖြစ်သူအား...

“သေတ္တာထဲက ပုဆိုးအဟောင်းကြီး ကြွက်ကိုက်သွားပြီ၊ အစေခံတွေ လွင့်ပစ်ခိုင်းလျှင် မပစ်ဘဲ တိတ်တိတ်ယူပြီး သုံးစွဲပါက သူတို့မှာ အန္တရာယ်တွေကြလိမ့်မည်။ ဒါကြောင့်ငါ့သားကိုယ်တိုင် သုသာန်မှာသွားပြီး ပစ်ချေ။ လက်နှင့် မထိစေနဲ့၊ တုတ်နှင့် ကော်ယူသွား၊ ကြွက်ကိုက်အဝတ်ဆိုတာ လက်နှင့် ထိတဲ့သူတောင် ဒုက္ခရောက်တတ်တယ်”

သား ပုဏ္ဏားကလေးသည် ကြွက်ကိုက် အဝတ်ကို သေပြီးသော မြွေဆိုးတစ်ကောင်ပမာ တုတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် ကော်၍ လမ်းတွင် ပြုတ်မကျရန် သတိထားပြီး သုသာန်သို့ ယူသွားသည်။

ကျွတ်ထိုက်သသူ ကယ်တင်တော်မူ

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုနေ့ နံနက်၌ ကျွတ်ထိုက်သူတို့ကို ကြည့်တော်မူသော် ပုဏ္ဏားသားအဖကို မြင်တော်မူ၍ သုသာန်တံခါးငမု စောင့်တော်မူသည်။

ပုဏ္ဏားငယ်သည် ကြွက်ကိုက်အဝတ်ကို စွန့်ခဲ့သည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဏ္ဏားငယ်အား “စွန့်ခဲ့ပြီလော” ဟု မေး၏။ ပုဏ္ဏားငယ်က “စွန့်ခဲ့ပြီ” ဟု ဆိုလျှင် “ယခု ပုံသကူ သင်္ကန်းအဖြစ် ငါတို့နှင့် အပ်ပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ကြွက်ကိုက်ပုဆိုးကို ကောက်ယူတော်မူလေ၏။

ပုဏ္ဏားငယ်သည် အထိတ်တလန့်ဖြူင...

“ရှင်ဂေါတမ၊ ဤပုဆိုးမှာ ကြွက်ကိုက်ထား၍ မသုံးကောင်း

ပါ။ မယူပါနှင့်” ဟု တားမြစ်စဉ်ပင်၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဠု
ဝန်ကျောင်းတော်သို့ ကြွသွားတော်မူလေ၏။

အစိုးရိမ်ကြီးသော ပုဏ္ဏားကြီး

ပုဏ္ဏားငယ်သည် အိမ်သို့ပြန်ပြေး၍ ဖခင်အားပြော၏။

ပုဏ္ဏားကြီးသည် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား၏။

စင်စစ် ပုဏ္ဏားကြီးသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ထင်ရှားသူ
ဖြစ်သည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝ၍ နိမိတ်လက္ခဏာဖတ်တွင် နာမည်
ကြီးသည်။ ရတနာသုံးပါး၌ ကြည်ညိုသူကား မဟုတ်ချေ။
သို့သော် ပုဏ္ဏားကြီးက “ရဟန်း ဂေါတမသည် ထိုပုဆိုးစုံကို
သုံးခဲ့လျှင် ပျက်စီးပေတော့မည်။ ရာဇဂြိုဟ်မှာ ငါတစ်ယောက်
လုံးရှိပါလျက် ရဟန်းဂေါတမ တစ်ကျောင်းလုံး ပျက်စီးရမည်
ဆိုလျှင် ငါတို့အား အကဲ့ရဲ့ခံရတော့မည်” ဟု စဉ်းစားပြီး များစွာ
သော အဝတ်ပုဆိုးတို့ကို ယူခဲ့စေပြီး သားကိုပါခေါ်၍ ဝေဠု
ဝန်သို့ သွားကြသည်။ ရောက်လျှင် သင်တင့်ရာ အရပ်၌ရပ်၍...
“ရှင်ဂေါတမ သုသာန်မှ ကြွက်ကိုက်အဝတ်ကို ကောက်ယူ
သွားသည်ဟုကြားသည်။ ထိုကြွက်ကိုက်အဝတ်ကို မသုံးဆောင်
ပါနှင့်၊ ရှင်ဂေါတမသာမက တစ်ကျောင်းလုံး ဒုက္ခ တွေ့လိမ့်
မည်။ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသည်။ ကြွက်ကိုက်အဝတ်ကို
စွန့်ပစ်ပါ။ ဤအဝတ်သစ် အဝတ်ကောင်းများစွာကို ယူပါ” ဟု
ပေး၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက...

“ပုဏ္ဏား၊ ငါတို့သည် ရဟန်းများဖြစ်ကြသည်။ ငါတို့အား
သူသေပစ်ရာသုသာန်မှလည်းကောင်း၊ အမှိုက်ပုံမှလည်းကောင်း၊

လမ်းပေါ်မှလည်းကောင်း စွန့်ပစ်ကျကျန်ခဲ့သော ပုဆိုးဟောင်းတို့ကို သုံးဆောင်အပ်သည်။ သင်ပုဏ္ဏားသည် ယခုအခါသာ မဟုတ်သေး၊ ရှေးအခါကလည်း ဤသို့ပင် အယူရှိခဲ့သည်” ဟု မိန့်တော်မူလျှင်၊ ပုဏ္ဏားကြီး လျှောက်ထား တောင်းပန်၍ အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

အတိတ်ဇာတ်

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဓမ္မိကမင်းစိုးစံစဉ်—

ဘုရားလောင်းသည် ဥဒိစ္စပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၏။ အရွယ်ရောက်လျှင် ရသေ့ ရဟန်းပြု၍ ဟိမဝန္တာ၌ အဘိညာဉ် သမာပတ်တို့ကို ရ၍ ချမ်းသာစွာနေ၏။ တစ်ကြိမ်၌ ဟိမဝန္တာမှ ရာဇဂြိုဟ်သို့ ဆွမ်းခံစဉ်၊ မင်းကပင့်၍ မင်းဥယျာဉ်၌ နေပါရန်လျှောက်ထားသဖြင့် ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးနေထိုင်လေ၏။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်မြို့၌ နိမိတ်ဖတ်သော ပုဏ္ဏားတစ်ဦးရှိ၏။ သေတ္တာထဲမှ အဝတ်ကို ကြွက်ကိုက်ခံရ၍ စွန့်ပစ်စေသည်။

သားသည် သုသာန်၌ စွန့်ပစ်ခဲ့၏။ ဘုရားလောင်းသည် ကောက်၍ယူလာပြီး ဥယျာဉ်၌ နေလေ၏။

ပုဏ္ဏားငယ်ပြောကြား၍ ပုဏ္ဏားကြီး အလန်တကြား လိုက်လာပြီး “ကြွက်ကိုက်အဝတ်ကို စွန့်ပစ်ပါ၊ မင်္ဂလာမရှိပါ၊ ပျက်စီးကြလိမ့်မည်” ဟု ပြော၏။

ဘုရားလောင်း ရသေ့က...

“ပုဏ္ဏားကြီး၊ ငါတို့သည် တွေ့သမျှ ကြားသမျှ မြင်သမျှကို မင်္ဂလာ၊ အမင်္ဂလာဟု မယုံကြည်၊ ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဘုရား

လောင်းတို့က မချီးမွမ်းကြ၊ ပညာရှိမှန်လျှင် မြင်မြင်သမျှကို မင်္ဂလာ-အမင်္ဂလာ ဟု မယုံကြည်ထိုက်”ဟု ဘုရားဟောလေသည်။ ပုဏ္ဏားကြီးသားအဖ ဘုရားနာ၍ မိစ္ဆာအယူကို စွန့်ပြီး ဘုရားလောင်းကို ကိုးကွယ်ကြသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဏ္ဏားကြီးအား...

“ပုဏ္ဏားကြီး၊ အကြင်ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ ကောတုဟလ မင်္ဂလာ၊ နေကြတ်၊ လကြတ်၊ ဥက္ကာကျ၊ ကြယ်ကြွေ စသောဥပဒ် တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အိပ်မက်အမျိုးမျိုးကို လည်းကောင်း၊ လက္ခဏာဟောခြင်း၊ ဖတ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပယ်အပ် ဖြတ် အပ်ကုန်ပြီ။ ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား၊ မင်္ဂလာဒေါသ ဟူသော အပြစ်ကိုလွန်၏။ ကိလေသာ လေးပါးဟူသော ယောဂကိုလွန် ၏။ စင်စစ်အားဖြင့် ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤလောကကို ပဋိသန္ဓေနေခြင်းဖြင့် တစ်ဖန်လာတော့မည် မဟုတ်”

ဟုဟောတော်မူသည်။

ပုဏ္ဏားသားအဖတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ သည်။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

ထိုစဉ်က ပုဏ္ဏားသားအဖ ယခု ပုဏ္ဏားသားအဖ၊ ဘုရားလောင်းရသေ့သည် ငါဘုရား ဖြစ်လာ၏- ဟုဇာတ်တော်ကို ပေါင်း၏။

(၄) နာမည်ပြောင်းလို့ ကောင်းလာမှာလား

ဝတ္ထု

(၉၇။ နာမသိဒ္ဓိဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်
ငယုတ်မာမည်သောရဟန်းကို အကြောင်းပြုဟောတော်မူသည်။
အတိတ်ဇာတ်

ဘုရားလောင်းသည် တက္ကသိုလ်ပြည်မှ ဒိသာပါမောက္ခဆရာ
ကြီးဖြစ်၏။ တပည့်ငါးရာကို ဗေဒင်သင်ကြားပေးရာ ငယုတ်မာ
ဟူသော တပည့်တစ်ယောက်ရှိ၏။ “ငယုတ်မာ၊ ငယုတ်မာ” ဟု
ခေါ်ကြ၍ ရှက်လာသည်။ မင်္ဂလာရှိသောအမည်ကို ပြောင်း
ပေးရန် ဆရာကြီးအားတောင်းပန်၏။ ဆရာကြီးက...

“အမည်ဆိုသည်မှာ ခေါ်စရာ မှည့်ထားခြင်း သက်သက်
ပါ။ အမည်ကြောင့် အဆိုးအကောင်းမဖြစ်နိုင်၊ ရှိပြီးသည့်
အမည်နှင့်သာ ကျေနပ်စမ်းပါ” ဟု ပြော၏။ ငယုတ်မာက
ထပ်တလဲလဲပူဆာ၍ “ကဲ...ဒါဖြင့်သွားချေ၊ ရွာအနံ့လှည့်ပြီး
စုံစမ်း ကြိုက်သည့်နာမည်တစ်ခုရွေးခဲ့” ဟု စေလွှတ်လိုက်၏။

ငသက်ရှည်လည်း သေရမှပဲ

ငယုတ်မာသည် ထမင်းထုပ်ပိုက်လျက် နာမည်ကောင်းကို
လိုက်ရှာလေသည်။ အသုဘတစ်ခုကိုတွေ့၍ အမည်ကိုမေးသည်။

“သေသူနာမည်က ငသက်ရှည်”

“အင်း...ငသက်ရှည်ဆိုပြီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေရသေး
သလားဟု မေး၏။ လူ့အပေါင်းတို့က...

“သေက်ရှည်လည်းသေရမှာပဲ၊ သေက်တိုလည်းသေမှာပဲ၊ အမည်ဆိုတာ ပညက်ပဲ၊ သင်မိုက်လှချည်လား”ဟု ပြောကြ၍ ထွက်လာ၏။

သူဌေးမလည်းကြွေးဝိုင်းတာပဲ

ခရီးဆက်၍ ထွက်လာခဲ့ရာ၊ မိန်းမတစ်ယောက်တံခါးဝ၌ ကြိုးတုပ်ပြီး အရိုက်ခံနေရသည်ကို တွေ့ပြန်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ရိုက်နေကြတာလဲ”

“ကြွေးမဆပ်နိုင်၍ သူ့သူဌေးက ရိုက်ခိုင်းတာ”

“သူ့နာမည်က”

“သူဌေးမ”

“သူဌေးမက အကြွေးမှ မပေးနိုင်တော့ဘူးလား”

“သူဌေးမ အမည်မှည့်လည်း ဆင်းရဲချင် ဆင်းရဲတာပဲ အခြားအမည်မှည့်လည်း ဆင်းရဲချင် ဆင်းရဲတာပဲ၊ နာမည်ဆိုတာ ခေါ်စရာ ပညတ်ပါ”

မျက်စိလည်လမ်းမှား

လှလင်သည်လည်း မြို့မှ ထွက်ပြီး တောလမ်းခရီးသို့ ရှေးရှုလေ၏။ တောလမ်းအလယ်တွင် ခရီးမှားသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုတွေ့၏။

“ဘယ်သွားမှာလဲ” ဟုမေး၏။

“မျက်စိလည်လမ်းမှားလို့”

“အမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ငလမ်းတဲ့”

“ငလမ်းက လမ်းမှားရလေးသလား”

“ငလမ်းလဲ လမ်းမှားတာပဲ၊ အမည် ဆိုတာ ပညတ်ပါ၊ သင်မှိုက်လှချည်လား” ဟု ဆိုသဖြင့် စိတ်ပျက်ကာ ဆရာကြီးထံ ပြန်၍လာ၏။

ဘုရားလောင်းသည် ငယုတ်မာအား မေး၏။

“အမည်ကောင်းကို ရွေးခဲ့ပြီလား”

“ဆရာ၊ ငသက်ရှည်လဲ သေတာပဲ၊ သူဌေးမလဲ ကြွေးဝိုင်း တာပဲ၊ ငလမ်းကလဲ လမ်းမှားတာပဲ၊ အမည်ကြောင့်တော့ ဘာမျှမပြီး၊ ကံကြောင့်သာ ပြီးရသည်ကို သိပါပြီ၊ ရှိရင်းစွဲ ငယုတ်မာပဲ ခေါ်ကြပါတော့” ဟု အမြင်မှန်ကိုရလေ၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

လုလင်သည် အမည်ပြောင်းလိုသောရဟန်း၊
ဒိသာပါမောက္ခသည် ငါဘုရားဖြစ်လာ၏-
ဟုဇာတ်တော်ကိုပေါင်း၏။

နိဂုံး

ဤသို့ဆိုလျှင်...

ငါးရာငါးဆယ်နိပါတ်တော်ကြီးမှ ဖတ်ရှုဖွယ်ရာ အသွယ် သွယ် လူကြီးလူငယ် အရွယ်မရွေး အလွယ်တကူ ဝယ်ယူကြည့်ရှု နိုင်ကြစေရန် ရည်သန်ထုတ်ဝေသော ငါးရာငါးဆယ် လက် ရွေးစင်များသည် အမှတ်စဉ် (၉)အထိ ပြုစုပြီးစီး အောင်မြင်ခဲ့ ပါပြီ။

- အမှတ်(၁) တွင် သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်နှင့် မေတ္တာစွမ်းအားဇာတ် တော်များ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၁၄-ပုဒ်။
- အမှတ်(၂) တွင် သိကြားမင်း၏ ခွေးနက်ကြီး ဝတ္ထုပါ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၂၀-ပုဒ်။
- အမှတ်(၃) တွင် မိန်းမတို့အကြောင်း အဆိုအကောင်း ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၁၁-ပုဒ်။
- အမှတ်(၄) တွင် ဪဏ်မိန်းမ-ဪဏ်မိန်းမ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၂၀-ပုဒ်။
- အမှတ်(၅) တွင် သူ့ကျေးဇူး-ကိုယ်ကျေးဇူး ဝတ္ထုများ ကျေးဇူးဆပ်သူ ကျေးဇူးကုန်သူတို့ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၁၈-ပုဒ်။
- အမှတ်(၆) တွင် ဘုရားလောင်းတို့၏ (ပညာပါရမီ) ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၉-ပုဒ်။

နိဂုံး

အမှတ်(၇) တွင် ၁။ ပညာဉာဏ်ကြီးသူများဝတ္ထု
(၁၄-ပုဒ်)။

၂။ အစွဲအလမ်းကြီးသူများဝတ္ထု
(၄-ပုဒ်)

အမှတ်(၈) တွင် ဘုရားလောင်းတို့၏ ၁ ရမံ၊ သီလ
ပါရမီ။
ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၁၁- ပုဒ်။

အမှတ်(၉) တွင် မိတ်ဆွေကောင်းများအကြောင်း နှုတ်ကြမ်း
စိတ်ကြမ်း ရမ်းကားသူများ အကြောင်း။

စသည့် သင်ခန်းစာယူဖွယ်များကို ရွေးချယ်ထုတ်နုတ် စီစဉ်
ရေးသားပြီးစီးခဲ့ပါပြီ။ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် အစဉ် အတိုင်း
ထွက်ရှိလိမ့်မည်။

ဤသို့ မိမိဖတ်ရမှတ်ရ ဆည်းပူးခဲ့ရသော ဗဟုသုတကို
လူတိုင်း ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သိရှိနိုင်ကြစေရန် စေတနာရှေးရှု၍
ရေးသားပြုစုခဲ့ရာ၊ ၁၉၈၉-ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပါပြီ။
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အများအကျိုးရှိစေရန် မိမိ၏ ရည်သန်ချက်
စေတနာ အောင်မြင်လမြောက်စေပြီဖြစ်၍ များစွာဝမ်းမြောက်
ရပါကြောင်း။

ဦးလှခင် (ဆန်းညွန့်ဦး)

၁၉၈၉-ခု၊ ဇွန်လ၊ ၁၃၅၀-ခု၊ နယုန်လ။

ဦးလှခင် - ဆန်းညွန့်ဦး
 (လက်ရွေးစဉ် ငါးရာငါးဆယ် နိပါတ်တော်ကြီး)

- အမှတ်(၁) တွင် သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်နှင့်မေတ္တာစွမ်းအား ဇာတ်တော်များ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၁၄ ပုဒ်။
- အမှတ်(၂) တွင် သိကြားမင်း၏ ခွေးနက်ကြီး ဝတ္ထုပါ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၂၀ ပုဒ်။
- အမှတ်(၃) တွင် မိန်းမတို့အကြောင်း အဆိုးအကောင်း ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၁၀ ပုဒ်။
- အမှတ်(၄) တွင် ဪမိန်းမ-မိန်းမ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၂၀ ပုဒ်။
- အမှတ်(၅) တွင် သူ့ကျေးဇူး ကိုယ့်ကျေးဇူး ဝတ္ထုများ ကျေးဇူးဆပ်သူ ကျေးဇူးကန်းသူတို့ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၁၈ ပုဒ်။
- အမှတ်(၆) တွင် ဘုရားလောင်းတို့၏ (ပညာပါရမီ) ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၉ ပုဒ်။
- အမှတ်(၇) တွင် ၁။ ပညာဉာဏ်ကြီးသူများဝတ္ထု (၁၄)ပုဒ်။
 ၂။ အစွဲအလန်းကြီးများဝတ္ထု (၄)ပုဒ်။
- အမှတ်(၈) တွင် ဘုရားလောင်းတို့၏ (ဒါနပါရမီ၊ သီလပါရမီ)၊ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၂၀ ပုဒ်။
- အမှတ်(၉) တွင် မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းများအကြောင်း၊ နှုတ်ကြမ်း စိတ်ကြမ်း ရမ်းကားသူများ အကြောင်း။

နယ်မှမှာယူပါက စာတိုက်မှ VPP ဖြင့် ပို့ပေးပါမည်။
 တင်တင်အေး ပိဋကတ် စာပေဖြန့်ချိရေးဌာန
 အမှတ် ၁၄၊ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးတောင်ဘက်ဈေးတော်ရုံး၊
 (လကွယ်နေ့တိုင်း)ဆိုင်ပိတ်ပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့။